

アリス殺し

The
Murder
of
Alice

ข่าวลือ

小林
泰三

Kobayashi
Yasumi

โตบะยาชิ ยาสุมิ เขียน
สุริยงวรุตม์ สิริวิวัฒน์กุล แปง

DAIFUKU

アリス殺し

ฆ่าอลิซ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
สุริยงวรรณิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

นี่คือปริศนาความลับเร้นที่ถักทออย่างซับซ้อนจากโลกแห่งความจริง และโลกแห่งจินตนาการ ผสมผสานความสยองขวัญอย่างมีดমন ผู้คนที่ถูกสังหารต่อเนื่องในเมืองวันเดอร์แลนด์ที่อาร์คันซอ เชื่อมโยงกับเมืองแห่งความจริงด้วยบุคคลปริศนาที่ยิ่งใหญ่ ใครที่ตายในโลกความฝันก็จะตายในโลกจริง แต่เรื่องไม่ได้ง่ายอย่างนั้นสิ เราต้องค้นหาฆาตกรต่อเนื่องจิตโหดให้เจอ

เด็กสาวตัวตึงในวรรณกรรมเอก สวมชุดฝันร้ายไล่ฆ่า มียอดชายในซีรีส์เล่มมากกว่า 500,000 เล่มทั่วโลก นอกจาก “ฆ่าอลิซ” ยังมี “ฆ่าคลารา” “ฆ่าโดโรธี” และ “ฆ่าทิงเกอร์เบลล์” จะทยอยเผยโฉมให้ผู้อ่านทุกเพศทุกวัยได้แกะรอยความระทึกใจจินตนาการ แล้วเดินทางไปในความมืดฝันอย่างไร้ขีดจำกัด

นักเขียนยอดเยี่ยม โคบายาชิ ยาสุมิ ผู้บรรจงแต้มสีสร้างสรรค์บทสนทนาอันโดดเด่นชวนอึ้ง ทั้งยังทำให้ระลึกถึงดินแดนมหัศจรรย์งานออลริจินัล “Alice in Wonderland” ของ Lewis Corroll กรุณาในใจ

ใครฆ่าอลิซ ในสูตรสนุกฉ่ำโหด “ฝันร้าย x เทพนิยาย x เรื่องลึกลับ” นวนิยายดาร์กแฟนตาซี ชนะเลิศอันดับ 1 Bungeisho Taishou Keibundo Bookstore ในหมวดวรรณกรรมด้วยยอดชายมากที่สุด

ณ ที่นี้ สำนักพิมพ์ไดฟูกุขอแสดงความคารวะอาจารย์โคบายาชิ ยาสุมิ ซึ่งลาจากโลกวรรณกรรมไปเมื่อปี 2563 ด้วยความอาลัย พร้อมเปิดเส้นทางสู่จินตนาการอันหมองหม่น ชวนผู้อ่านสืบหาว่าใครคือฆาตกรพร้อมเปิดตัวตนแท้จริง “ใครฆ่าอลิซ” ที่คาดแย้งก็คาดไม่ถึง...

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

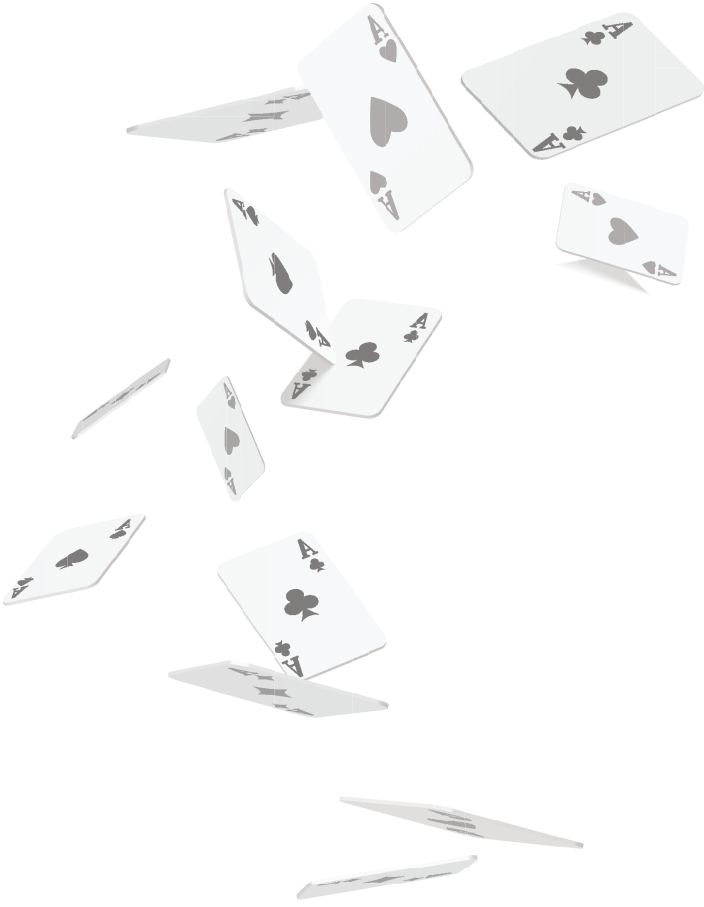
ใครหลายคนเคยตกอยู่ในสภาพไร้ทางออก รู้สึกคล้ายถูกอำนาจ ลึกลับบางอย่างครอบงำตั้งแต่เกิดกระทั่งสิ้นลมหายใจ ในทางปรัชญา เรียกว่า “ภวันต์” อำนาจแห่งความเป็นอยู่ของมนุษย์ ซึ่งมักทำให้คุณค่า ความเป็นมนุษย์สูญสิ้นไป

ปัจจุบันคือมนุษย์เรากล้าพอที่จะอุทิศชีวิตเพื่อแสวงหาความหมาย ของชีวิตหรือไม่ หากรู้สาเหตุของการมีชีวิตอยู่ในมิติและจักรวาลอันเว้งว่าง นี้ มนุษย์เราจะทำอย่างไรต่อ

แน่นอนว่านวนิยายสืบสวนสอบสวน เลือดสด สดสยง และ แสงจะบ้าคลั่งเล่มนี้ได้เสนอแนวคิดดังกล่าวตั้งแต่ต้นจนบรรทัดสุดท้าย ของเรื่อง จะมองเป็นสืบสวนสอบสวนแฟนตาซีก็ได้ จะว่าเป็นการฆาตกรรม แบบบันเทิงคดีวิทยาศาสตร์ก็ได้เช่นกัน

เมื่ออ่านจบลงแล้ว ท่านผู้อ่านอาจรู้สึกเช่นเดียวกับผมก็ได้ ดังคำของคุณ Andrei Linde นักฟิสิกส์จากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด กล่าวไว้ว่า “ปัจจุบัน ความเข้าใจในเรื่อง ‘ความเป็นจริง’ ของเรายังไม่ สมบูรณ์ ความเป็นจริงคือสิ่งที่ปรากฏอยู่อย่างเป็นอิสระนอกเหนือจาก ตัวเรา”

ยินดีต้อนรับสู่แดนวิปลาส
สุริยงวรฤๅมิ สิริวิวัฒน์กุล

アリス殺し

ฆ่าอลิซ

1

กระต่ายขาววิ่งหน้าตั้ง

มันล้วงนาฬิกาออกจากกระเป๋าเสื้ออึก “ตายละวา! สบายแล้ว!”

กระต่ายตัวนี้มีนิสัยไม่มีใครจะตรงต่อเวลา หรือว่ามันเป็นกระต่ายสายพันธุ์ที่ไร้ศักยภาพในการรักษาเวลาอยู่แล้วก็ไม่อาจทราบได้ อย่างไรก็ตามก็ดี กระต่ายเพศผู้ตัวนี้ลึกลึกลับจนเช่นนี้เสมอ

ถ้าจำไม่ผิด ตอนเจอหน้ากระต่ายตัวนี้ครั้งแรก มันก็เกือบจะมาสาย อลิซทอดตามองกระต่ายขาวอย่างเอือมระอา

แต่ถึงกระนั้น ไม่ว่าจะการพบกันครั้งแรกจะเป็นอย่างไร ความทรงจำในตอนนั้นก็กลับไม่แจ่มชัดเสียแล้ว เพราะเหตุการณ์นั้นได้ผ่านมาเนิ่นนานพอสมควร ยิ่งเป็นเรื่องราวก่อนหน้า ก็ยิ่งคลุมเครือเลื่อนราง แทบนึกอะไรไม่ออกเลยด้วยซ้ำ ไม่รู้สิ จะว่าน่าเบื่อมันก็น่าเบื่ออยู่หรอก แต่อลิซกลับรู้สึกว่าเป็นก็อจิวตรประจำวันอันลงตัว

“หลีกเลี่ยงหน่อย แมรี แอนน์! ฉันกำลังจะสาย! เธอรู้ใช่ไหม!”

ขณะที่อลิซกำลังอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง จู่ๆ มีเสียงร้องตะโกนมาจากด้านหลัง

“นี่ เรามาตั้งรหัสลับกันเถอะ”

เมื่ออลิซหันกลับไป สิ่งที่อยู่ตรงนั้นคือเจ้ากิ้งก่าบิล

“รหัสลับ หมายความว่ายังไง”

“รหัสลับก็หมายความว่าถึงถ้อยคำที่บ่งบอกให้รู้ว่า เราเป็นพวกเดียวกัน
ยังไงล่ะ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ที่ฉันถามคือทำไมเราถึงต้องตั้ง
รหัสลับต่างหากล่ะ”

บิลเอียงคอจ้องน ครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า “เพราะถ้าเกิดเข้าใจผิด
เห็นศัตรูเป็นมิตร นั้นไม่แยءไปกันใหญ่หรือ”

“แล้วศัตรูที่ว่าอยู่ที่ไหนกัน”

“ก็...แต่ถ้าเราวิธีสังเกตละก็ เกิดมีศัตรูขึ้นมาจริงๆ ก็จะแยกแยะได้ง่าย”

“วิธีสังเกต”

“ใช่แล้ว”

“ยังไง ช่วยบอกวิธีแยกแยะให้ฉันฟังหน่อยได้ไหม”

“ง่ายนิดเดียว เวลาพูดรหัสลับ ถ้าอีกฝ่ายขานคำตอบที่ถูกต้องกลับ
มาละก็ นั่นคือมิตร แต่ถ้าตอบไม่ถูก นั่นหมายความว่าป็นศัตรู”

“อ้อ ฉันเองก็คิดทำนองนั้นเหมือนกัน”

“ไม่แปลก เพราะเป็นตรรกะที่สมเหตุสมผล ใครๆ ก็เข้าใจได้”

“นี่นายเล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนที่รู้จักฟังเหมือนกันหมดเลยหรือ”

บิลส่ายหน้า “ถ้าทำแบบนี้ที่บ้านนะสิ ขึ้นเที่ยวไปบอกทุกคนอย่างนั้น
มันจะมีความหมายอะไรเล่า ฉันเล่าให้มิตรสหายของฉันฟังเท่านั้น”

อู๊ย แบบนี้ก็หมายความว่า บิลเห็นว่าฉันเป็นสหายคนหนึ่งนะสิ

“แล้วเขอว่ารหัสลับควรจะเป็นอะไรดี” นัยน์ตาของบิลทอประกาย

อลิซรู้สึกขี้เกียจคิด

“ไม่ต้องกำหนดรหัสลับหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ขอลากลับก็แล้วกัน แล้วทำไมเราต้องกำหนดด้วยเล่า”

“แหม ก็ต้องกำหนดเอาไว้ก่อนสิ จะได้แยกแยะออกไม่ว่า ใครคือมิตรหรือศัตรู”

“ตอนนี้นายก็แยกออกอยู่แล้วไม่ใช่หรอ นายก็รู้อยู่แล้วนี่ว่าฉันเป็นมิตร”

“ก็ถ้าเราไม่ตั้งรหัสลับเอาไว้ จะไม่รู้ว่าคุณอลิซเป็นมิตรหรือเปล่ายังไงล่ะ”

“งั้นให้ฉันเป็นศัตรูของนายก็ได้”

บิลส่ายหน้าตึก “แบบนี้ก็แยลึ เพราะอลิซเป็นมิตรของฉันนี่”

“ลองคิดดูนะ ถึงเราไม่ได้พูดรหัสลับ นายก็รู้ว่าฉันเป็นมิตรอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ได้หรอก รหัสลับเป็นสิ่งที่ช่วยแยกมิตรกับศัตรูออกจากกัน ฉะนั้นรหัสลับเป็นสิ่งจำเป็นแน่นอน”

ทำไมคนที่อยู่ที่นี้ถึง...เอาเถอะ ถึงบิลจะไม่ใช่คนก็ตามที่...เอาแต่สร้างเรื่องปวดหัวแบบนี้กันทั้งนั้นนะ มีทั้งคนที่ไม่รู้จักจริงๆ กับคนที่รู้จักแต่มีมอกแต่ก็ล้อเล่นกันแรงเกินไป เวลาว่าคาถาขึ้นมา จะทำเหม็นคนชอบล้อเล่นก็ยอมไม่ได้ แต่การทำเหม็นคนที่ไม่รู้จักไหน่อเห็นจริงๆ ก็ดูไม่ใช่ผู้ใหญ่เอาเสียเลย ปัญหาคืออลิซไม่สามารถแยกแยะได้ง่ายๆ ว่า คนผู้นี้จัดอยู่ในประเภทใด และเธอก็รู้สึกว้า บิลน่าจะเป็นประเภทที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวจริงๆ เสียมากกว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอก็ต้องปฏิบัติตัวกับบิลให้เหมาะสม

แต่เรื่องรหัสลับอะไรนั่นเล่นเอาอลิซถึงกับปวดกบาลเหลือเกิน

จริงสิ ฉันนี่ก็ข้ออ้างดีๆ ออกแล้ว

“เรื่องตั้งรหัสลับเอาไว้ค่อยคิดครวหน้ากันใหม่”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะมีเจ้านี้อยู่ไงล่ะ” อลิซชี้ไปที่กระเป๋

“นี่เรอคิดว่ากระเป๋จะปากโป้งงั้นหรือ ไม่เป็นไรหรอกน่า เพราะส่วนใหญ่เจ้านี่ก็ไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว”

“ปัญหาคือสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าต่างหากล่ะ” อลิซแฉ้มปากกระเป๋าคู่ให้บิดดู

“อากาศ”

“ดูดี ๆ สิ อยู่ตรงนี้ไงล่ะ”

“มีก้อนขนสีน้ำตาลของตัวอะไรสักอย่างอยู่ในนั้น เธอหมายถึงเจ้านี่นะหรือ”

“ใช่”

“ก้อนขนพูดไม่ได้สักหน่อย”

“ก็มันไม่ใช่ก้อนขนนี่”

“แต่เมื่อก็อลิซเป็นคนบอกเองว่า มันคือก้อนขน”

“เปล่าล่ะ ฉันไม่ได้เป็นคนพูด คนพูดคือนายต่างหาก”

“ฉันพูดว่าก้อนขน แล้วอลิซก็ตอบกลับมาว่า ‘ใช่’”

“ที่ฉันตอบกลับไปแบบนั้นไม่ได้หมายความว่า ‘ก้อนขน’ แต่ต้องการสื่อถึง ‘สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าดูเหมือนก้อนขน’ ต่างหากล่ะ”

“งั้นเธอก็ไม่ควรตอบว่า ‘ใช่’ ต้องบอกว่า ‘ไม่ใช่’ สิ”

อลิซถอนหายใจ “ไม่ใช่ก็ได้ แต่สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าก็คือเจ้านั้นแหละ”

“แล้วเจ้านั้นคืออะไร”

“เจ้านั้นที่ดูเหมือนก้อนขน”

“อลิซสนใจเจ้าสิ่งที่คุณเหมือนก้อนขนด้วยหรือ”

“ใช่แล้ว เพราะมันไม่ใช่ก้อนขนแจกฟรี¹”

“ไม่ฟรี งั้นเธอซื้อมาในราคาเท่าไร”

“ฉันไม่ได้ซื้อ เพราะเป็นเพื่อนนะ”

“เธอกำลังจะบอกว่าซื้อมาจากเพื่อน”

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ซื้อมาจากเพื่อน”

¹ คำพ้องรูป พ้องเสียง แปลว่า ของแจกหรือให้โดยไม่คิดเงินแล้ว ยังหมายถึงกรรมดาดาศดินอีกด้วย

“ฉันก็ซื้อมาจากคนที่ไม่ใช่เพื่อน²”

“ฉันไม่ได้ซื้อมาจากคนที่ไม่ใช่เพื่อน ถ้ามันมีค่าน้อยอย่างที่นายพูดนะ”

“ฉันเธอซื้อมาจากใครกันล่ะ”

“ฉันไม่ได้ซื้อมาจากใครเลย”

“ถ้าอย่างนั้นมันก็แค่ของฟรีไม่ใช่หรือ”

“ไม่ฟรีหรอก”

“สิ่งที่เธอพูดมาฟังดูไม่สมเหตุสมผลเลย” บิลยกไหล่

อลิซสูดหายใจลึกๆ “ฉันไม่ได้พูดถึงการซื้อขายหรือราคา”

“ก็เมื่อไหร่เธอเพิ่งพูดเองว่า ‘มันไม่ใช่ก่อนชนแจกฟรี’ ไม่ใช่หรือ”

“เออ...ฉันขออธิบายให้กระจ่างไปเลยแล้วกัน ขึ้นคุยกันต่อไปแบบนี้ก็มีแต่จะยั้งงง คำว่า ‘ทาดะ’ (ただ) นะ ไม่ได้หมายความว่าไม่มีมูลค่า 0 เยน แต่หมายความว่า ‘ธรรมดาสามัญ’ ต่างหากล่ะ”

“หมายความว่าก่อนชนนั้นไม่ธรรมดา”

“ถ้ามองในมุมที่เป็นก่อนชนละก็ใช่ แต่ถ้ามองในมุมหนูนิทราก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร”

“หนูนิทร่า ทำไมจู้ๆ ถึงได้พูดถึงคนเลวไม่รู้ดีชั่วพรรคินั้นด้วยล่ะ”

“ฮู!” อลิซยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก “เดี๋ยวเขาก็ได้ยินหมดหรอก เพราะอยู่ในกระเป๋ากของฉันนี่เอง”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!” บิลทำเป็นยกมือกุมขมับ “เรื่องสำคัญแบบนั้นทำไมเธอถึงได้ปิดบังฉันด้วยล่ะ”

“ฉันไม่ได้ปิดบังสักหน่อย ถ้านายไม่พูดขัดฉันครั้งแล้วครั้งเล่า คงรู้เรื่องกันตั้งแต่ 5 นาทีก่อนแล้ว”

“พอดีว่าเมื่อไหร่ฉันไม่ทันได้สังเกต เลยหลุดปากพูดไม่ดีไปว่า ‘คนเลวไม่รู้ดีชั่ว’ แต่ไม่ว่ายังไง เจ้าหนูนิทราก็เอาแต่หลบป้บ่อยู่แบบนั้น คงไม่รับรู้อะไรหรอก”

² คนที่ไม่ใช่เพื่อน เป็นการใส่คำอุปสรรคเพื่อสร้างคำใหม่

“แต่บางที่เขาก็ตื่นขึ้นมาบ้างเหมือนกัน”

“เอาแต่นอนแทบจะตลอดเวลา”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เราไม่รู้หรือว่าเขาจะตื่นขึ้นมาอีกทีเมื่อไร ฉะนั้นตอนนี้อย่าเพิ่งบอกรหัสลับดีกว่า”

“หมายความว่ารอจนกว่าเจ้าหนูนิทร่าตื่น แล้วค่อยบอกรหัสลับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ที่ฉันบอกว่าอย่าเพิ่งบอกรหัสลับ ก็เพราะหนูนิทร่า อาจได้ยินเข้าต่างหากล่ะ”

“ทำไมถึงไม่อยากให้หนูนิทร่าได้ยินล่ะ”

“รหัสลับเอาไว้ใช้แยกมิตรออกจากศัตรูใช่ไหม”

“ก็ใช่ล่ะสิ” บิลผงกศีรษะ

“เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดคนที่ไม่ใช่มิตรล่วงรู้เข้าละก็แย่แน่”

“เอ๊ะ! จ้ะ! เจ้าหนูนิทร่าเป็นศัตรูของเราจ้ะหรือ เธอไปได้ข่าวแบบนั้น มาจากที่ไหนกัน” บิลทำตาตุ๊กวาว

“ไม่มีข่าวอะไรแบบนั้นหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ป็นข้อมูลบิดเบือน”

“ข้อมูลบิดเบือนก็ไม่ใช่ ฉันแค่พูดถึงปัญหาที่น่าจะเกิดเท่านั้นเอง”

“น่าจะเกิดยังไง”

“ก็ความเป็นไปได้ที่หนูนิทร่าจะเอารหัสลับไปบอกศัตรูยังไงล่ะ”

“หมอนี่นะหรือ” บิลจ้องหนูนิทร่าเขม็ง “ปกติแล้วคนที่ได้ชื่อว่าทรยศ มักเป็นพวกชี้เขาแบบนี้หรือไงนะ”

“อาการร่วงเหงาหาวนอนไม่เกี่ยวข้องกับการขายความลับสักหน่อย... แต่ว่าถ้าเอาแต่หลับหูหลับตาขนาดนี้ละก็ เขาคงเป็นคนทรยศไม่ได้หรอก”

“ฉันนึกแผนดี ๆ ออกแล้ว เราบอกรหัสลับระหว่างที่หมอนี่หลับอยู่ก็ได้”

“ฉันไม่ได้หลับอยู่สักหน่อย!” หนูนิทร่าโพล่ง

อลิซกับบิลมองหนูนิทร่าโดยไม่เอ่ยอะไร

ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจที่ๆ ขณะนอนหลับ เปลือกตายังคงปิดสนิท
“เมื่อก็คงสะดุ้งตื่น แล้วม่อยกกระรอกไปอีกกระมัง” บิลจึงมำ

“แต่ฉันว่าน่าจะเป็นอาการนอนละเมอเสียมากกว่า” อลิซเอ่ย “แต่ก็มีโอกาสที่หนูนิทราจะตื่นขึ้นมาจริงๆ ก็ได้”

“ฉันนึกแผนที่ดีกว่านั้นออกแล้วละ ‘กว่านั้น’ ที่ฉันพูดหมายความว่า มันเป็นแผนที่ดี ‘กว่า’ ‘การบอกรหัสลับระหว่างที่หมอนี่นอนหลับอยู่”

“ที่นายนึกแผนที่ๆ ออกเพราะมีศักยภาพอันยอดเยี่ยมอยู่ในตัวสินะ”

“ฉันดีใจมากนะที่เธออุตส่าห์เอ่ยปากชม”

อลิซกำลังจะอำปากได้กลับพบว่า ฉันไม่ได้ขมนายสักหน่อย แต่ทำยที่สุดก็ล้มเลิกความตั้งใจ เพราะเธอไม่ยอมต่อความยาวสาวความยืดให้เสียเวลา

“ว่าแต่แผนของนายมันเป็นยังไงหรือ”

“ก็ถือเสียว่าเจ้าหนูนิทราเป็นมิตรของเรายังไงละ เพราะถ้าเป็นแบบนั้น ถึงหมอนี่จะล่วงรู้รหัสลับของเราก็คงไม่มีปัญหาอะไร”

“เอ๊ะ! นายเชื่อว่าเรื่องมันจะง่ายดายขนาดนั้นเลยหรือ”

“หรือเธอไม่ไว้ใจเจ้าหนูนิทรา”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ใช่ไหมล่ะ ฉันเองก็ไม่ได้ระแวงเจ้าหมอนี่หรอก และถึงเจ้าหมอนี่จะเป็นศัตรูของเราขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่เห็นน่ากลัวเลยสักนิด แม้โอกาสจะมีน้อยยิ่งกว่าน้อยก็เถอะ ยิ่งกว่านั้น สมมติว่าหนูนิทราเป็นศัตรูของเราก็ตาม มิตรภาพระหว่างเราก็คงไม่แปรเปลี่ยนอยู่ดี”

“อย่าดูแคลนกันมากเกินไป!” หนูนิทราโพล่ง

อลิซมองเจ้าหนูนิทรา ไม่ได้เอ่ยอะไร

หนูนิทราส่งเสียงลมหายใจที่ๆ ขณะนอนหลับ เปลือกตายังคงปิดสนิท

“ไม่รู้ว่เจ้าหมอนี่แสร้งทำเป็นนอนหลับหรือเปล่า” บิลพูด

“ถ้าเขาแสร้งทำเป็นหลับจริง คงไม่ต้องลงทุนส่งเสียงออกมาหรอก”

อลิซพูดสำหรั้เสียงประเด็นรห้สลับแล้วโยนความผิดให้เจ้าหนูนิทราแทน แต่ดูเหมือนว่าการกระทำเช่นนั้นออกจะไร้สาระมากขึ้นเรื่อยๆ หากปล่อยให้เรื่องชี้หุมารชี้หมาแห่งดำเนินต่อไป อาจก่อให้เกิดความบาดหมางเธอควรรีบถามรห้สลับไว้ก่อน เลือกตัดไฟแต่ต้นลมไม่ให้บิลสร้างคามยุ่งยากไปมากกว่านี้

“เข้าใจแล้ว เจ้าหนูนิทราคงนอนหลับอยู่จริงๆ ถ้าเกิดเขาได้ยินเข้าก็คงไม่ก่อปัญหาอะไรให้พวกเราหรอก เขาเป็นว่านายช่วยบอกรห้สลับให้ฉันฟังที่นี่ตอนนี่เลยก็แล้วกัน”

“ดีละ ฉันฉันจะบอกเธอเดี๋ยวนี้ ฟังให้ดี เพราะฉันจะพูดแค่ครั้งเดียวเท่านั้น...ฉันอยากจะพูดวลีที่ว่า ‘จะพูดแค่ครั้งเดียวเท่านั้น’ มาตั้งนานแล้ว แต่ทำไมต้องพูดแค่ครั้งเดียวด้วยละ ถ้าเป็นเรื่องสำคัญก็น่าจะพูดสัก 3 ครั้งไปเลย”

“นั่นสิ การพูดตั้ง 3 ครั้งคงลำบากไม่น้อย”

“ใช่ ลำบากทีเดียว พูดแค่ครั้งเดียวก็ไม่ใช่ปัญหาแล้ว”

“นายคงไม่ชอบอะไรที่มันยุ่งยากสินะ”

“เธอคิดแบบนั้นหรือ ฉันเองก็ไม่แน่ใจว่ามีเรื่องลำบากลำบากขนาดนั้นมาแต่ไหนแต่ไรหรือเปล่า”

“เมื่อก็ฉันเพิ่งนึกอะไรอย่างหนึ่งออก”

ทั้งที่เจ้ากิ้งก่าอยากบอกรห้สลับเสียเต็มประดา แต่กลับไม่พูดออกมาเสียที เธอแต่ต่อความยาวสาวความยืดไม่จบสิ้น

“ยังไงก็เถอะ ฉันเห็นด้วยกับความคิดที่ว่าหนูนิทราเป็นมิตรของเรา ฉะนั้นนายช่วยบอกรห้สผ่านให้ฉันฟังเร็วเข้า”

“เข้าใจละ ก่อนอื่นฉันจะเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาว่า ‘สนาร์ก³ คือ’ แล้วเธอก็จะ...”

³ Snark สัตว์ลึกลับในจินตนาการ ปรากฏในบทกวีของลูอิส แครร์รอล (Lewis Carroll) เรื่อง *The Hunting of the Snark* ซึ่งไม่มีการบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับสัตว์ชนิดนี้อย่างชัดเจน

“ตอบว่า ‘บูจุม’ ไง”

บิลเบิกตาโพลง “โหลงเธอถึงรู้ได้ละ หรือความลับของฉันรั่วไหลเสียแล้ว”

“นายคิดว่าความลับรั่วไหลมาจากใครกัน”

บิลจ้องเจ้าหนูนิทราเหม็ง

อีกฝ่ายยังคงส่งเสียงลมหายใจฟู่ๆ ขณะนอนหลับ

“เจ้านี้ต้องแสร้งทำเป็นหลับอยู่แน่ๆ”

“อ้อ...นี่นายเคยพูดรหัสลับต่อหน้าหนูนิทราด้วยหรือ”

“อ้อ เคยสิ บอกตามตรง ฉันพูดเมื่อครั้งนาที่ที่แล้วนี่เอง รหัสที่เหลือ

เธอเป็นคนพูดออกมา”

“หมายความว่ารหัสที่เราเพิ่งพูดกันเมื่อกี้”

“นี่เธอจำไม่ได้แล้วหรือ”

“จำได้”

“อา ดีแล้วละ ฉันนึกว่าสมองเธอเพี้ยนไปแล้วเสียอีก”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ ตกกลางว่านายเคยพูดก่อนหน้านี้หรือเปล่า”

“ไม่เคยหรอก”

“ไม่เคย”

“ก็ไช้ล่ะสิ ฉันเพิ่งพูดเมื่อกี้ครั้งแรกเลย ก่อนหน้านั้นรหัสลับอยู่แค่ในสมองฉันมาตลอด”

“ถ้าอย่างนั้นการที่นายสงสัยในตัวหนูนิทราที่ฟังไม่ขึ้น”

“แต่เธอรู้รหัสลับอยู่แล้วก่อนที่ฉันจะบอกออกไปนี่ ฉะนั้นมันก็มีเหตุผลเพียงพอที่ฉันจะสงสัยในตัวเจ้าหนูนิทราอย่างไรล่ะ”

“ไม่ใช่ หนูนิทราเป็นผู้บริสุทธิ์”

“อะไรทำให้เธอกล้าพูดแบบนี้”

“ก็...เพราะฉันไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องไปถามรหัสลับจากหนูนิทราล่ะสิ”

⁴ Boojum ลัทธิร้ายในจินตนาการจากเรื่อง *The Hunting of the Snark*

“แปลกจริง จังใครกันที่เป็นคนทรยศ”

“ถ้ามีคนทรยศจริง ก็หมายความว่าต้องมีใครสักคนล่วงรู้รหัสลับ”

อลิซเปื้อนหน้าเต็มทน

“ใครสักคนทีล่วงรู้รหัสลับ...เธอก็รู้รหัสลับแล้วนี่นา”

“นายคิดว่าฉันเป็นคนทรยศจังหรือ”

“แล้วไอ้หรือเปล่านั้น”

“ไม่ใช่ ฉันไม่ใช่คนทรยศ”

“ทำไมถึงกล้าพูดได้เต็มปาก”

“เรื่องที่มีมันเกี่ยวกับตัวฉัน ฉันยอมเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และฉันก็ไม่ได้เป็นคนทรยศ”

“แล้วคนอื่นๆ ที่รู้รหัสลับเป็นใครกันแน่”

“มีอยู่แค่คนเดียว”

“ใคร”

“บิล นายนั้นแหละ”

“โอ ฉันไม่รู้ตัวเลย!” บิลยกมือกุมขมับ “ฉันไม่เคยอะใจมาก่อนเลย ว่าตัวเองเป็นคนทรยศ”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอกน่า บิล นายเองก็ไม่ใช่คนทรยศหรอก”

“ทำไมเธอถึงรู้ล่ะ”

“เพราะนายไม่ใช่คนประเภทที่จะทรยศใครได้ ยิ่งกว่านั้นถ้านายเป็นคนทรยศ นายก็น่าจะรู้เรื่องนั้นด้วยตัวเองอยู่แล้วนี่”

“จังหรือหรือ รู้ด้วยตัวเองจังหรือ ถ้าอย่างนั้นหากฉันลองถามตัวเองดู ทุกอย่างก็น่าจะกระจ่าง...แต่ฉันจะถามตัวเองได้ยังไงกัน!” บิลเริ่มมีอาการแตกตื่น

“ไม่เป็นไรนะ นายไม่จำเป็นต้องถามตัวเองหรือก เดี่ยวฉันเป็นคนถามให้เอง”

“ขอใจ เธอช่วยฉันได้มากเลย อลิซ”

“บิล นายเป็นคนทรยศหรือเปล่า”

บิลเหลือบตาขึ้นเล็กน้อย ครุ่นคิด แล้วตอบว่า “เปล่า ฉันไม่ได้เป็นคนทรยศอะไรที่อกนั่นหรอกนะ”

“เห็นไหม นายไม่ใช่คนทรยศ”

“ให้ตายเถอะ ฉันยังไม่สบายใจเลย” บิลตอบด้วยความกังวล “ฉันอาจพูดโกหกก็ได้”

“นายไม่ได้โกหกหรอกนะ”

“เธอรู้ได้ยังไงกัน”

“ถ้านายเป็นคนทรยศจริง แล้วนายทรยศใครล่ะ”

“เธอ”

อลิซส่ายหน้า

“ฉัน”

“นายรู้สึกว่าคุณเองถูกใครบางคนทรยศไหม”

“ไม่เลย”

“ดูสิ นายเองก็รู้ตัวนี่”

“งั้นใครกันที่เป็นคนหักหลัง”

“ไม่มีใครหักหลังใครทั้งนั้นแหละ”

“ทำไมเธอถึงรู้ล่ะ”

“ก็...คนที่หักหลังคนอื่นได้ในดินแดนนี้ ต้องมีสมมตปราดเปรี๊ยะ...”

“แยะแล้ว!” บรรดาข่าวรับใช้กับฝูงม้าห้อยตะปิงมาพลางกัวร์อง

“อะไร เกิดอะไรขึ้น” บิลถาม

“การที่พวกข่าวรับใช้ของพระราชากับฝูงม้าแตกตื่นโกลาหลแบบนี้ มีเพียงคำตอบเดียว”

“หรือจะรู้แล้วว่าใครคือคนทรยศ”

“คงไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก น่าจะตกลงมาจากกำแพงมากกว่า”

“แล้วอะไรตกจากกำแพงหรือ”

“ไม่ใช่ ‘อะไร’ แต่เป็น ‘ใคร’ ต่างหาก คงเป็นที่นี้กระมัง”
“ที่ไหน”

“ดินแดนมหัศจรรย์”

“ดินแดนมหัศจรรย์”

“ฉันหมายถึงโลกใบนี้”

“อลิซ เธอรู้จักโลกใบอื่นที่ไม่ใช่โลกใบนี้ด้วยหรือ”

“อ้อ คิดว่ารู้นะ แต่ก็ไม่ได้มั่นใจขนาดนั้นหรอก”

“นี่เธอหมายความว่า”

“ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว ไม่สิ ไม่ใช่จำไม่ได้หรอก ฉันควรพูดว่าถึงจะ
นึกออก แต่ก็ไม่รู้สักว่ามันมีอยู่จริง แต่การที่ฉันเดินทางไปยังโลกโน้น ก็ไม่
รู้สักว่าโลกทางนี้มีอยู่จริงเช่นกัน”

“แล้วใครตกลงมาหรือ”

“นี่นายอยาการู้จริงหรือ”

“อ้อ” บิลพยักหน้า

“ทั้งที่ซ้ำรับใช้กับม้าของพระราชารวิงปล่่านกันแบบนั้น นายก็ยังไม่
อย่างนั้นหรือ”

“อ้อ” บิลพยักหน้า

“ฮัมปตี ดัมปตี”

“ใคร”

“นี่นายไม่รู้จักฮัมปตี ดัมปตี”

“รู้จักสิ ฉันพูดเมื่อไรว่าไม่รู้จัก” บิลดูบึ้งตึง

“ฉันเราลองไปดูสถานการณ์กันสักหน่อยไหม” อลิซชวน

ฉันจะได้ใช้เวลาช่วงบ่ายอย่างมีประโยชน์บ้าง

“ฮัมปตี ดัมปตีน่าจะไปทางนี้” จู่ๆ บิลก็ออกวิ้ง ไม่รู้ว่าคิดอะไรออก
หรือเปล่า

“รอดเดียวสิ” อลิซรีบไล่ตามหลังไป

“สวนในปราสาทของพระราชินี” บิลวิ่งไปชี้ไป

เมื่อมองตามปลายนิ้วของบิล เห็นอะไรบางอย่างพลิ้วว่องกระแทกพื้นจนบี๊แบนไม่มีขึ้นดี มีวัตถุคล้ายเปลือกไข่สีขาวขนาดมหึมาปรากฏให้เห็น รวมถึงอะไรบางอย่างสีแดงคล้ำ

ด้วยความที่อลิซเห็นสิ่งนั้นเป็นสีเหลือง จึงแปลกใจเล็กน้อย

ไม่เห็นต้องตกอกตกใจขนาดนั้นก็ได้นี้ เอ้อ...ใครกันนะที่เป็นคนกำหนดให้ฮัมปตี ดัมปตีเป็นไข่ที่ยังไม่ฟักตัว

อลิซเห็นเงาตะคุ่มสองคนอยู่รอบๆ ฮัมปตี ดัมปตี อืม...ไม่แน่ว่าเงาตะคุ่มนั้นอาจไม่ใช่คนก็ได้ อย่างไรก็ตาม การมองผู้อื่นเป็นคนคือธรรมเนียมของดินแดนนี้

เมื่อเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ เงาตะคุ่มของคนเหล่านั้นก็ปรากฏให้เห็นเป็นกระต่ายมีนาคม⁵ กับช่างทำหมวกสวมองเพียน

อู๊ย สองคนนั้นมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ตอนนี้เป็นเวลางานเลี้ยงน้ำชาอันพิลึกพิลั่นไม่ใช่หรือ เอาเถอะ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน กระต่ายมีนาคมสองตัวนั้นก็จัดงานเลี้ยงน้ำชาตลอดเวลาอยู่แล้ว

ช่างทำหมวกสวมองเพียนกำลังสำรวจเศษซากของฮัมปตี ดัมปตีอย่างตั้งอกตั้งใจด้วยแว่นขยายใหญ่ยักษ์

ยิ่งกว่านั้น เจ้ากระต่ายมีนาคมยังกระโดดเหย้อยๆ ไปทั่วบริเวณราวกับว่าสวมองของพวกเขา กำลังคลุ้มคลั่งอย่างไรอย่างนั้น ไม่ดี ข้อเท็จจริงคือพวกมันบ้าอยู่แล้ว ไม่มีทางผิดไปจากนี้ได้

“พวกนายกำลังทำอะไรอยู่ตรงนั้นหรือ” อลิซทักถาม

“ก็อย่างที่เห็น ลงพื้นที่สืบสวนคดีอาชญากรรมยังไงล่ะ” ช่างทำหมวกสวมองเพียนเอ่ยตอบโดยไม่เงยหน้า

“อาชญากรรม ก็แค่ฮัมปตี ดัมปตีเผลอตกจากกำแพงไม่ใช่หรือ

⁵ March Hare ตัวละครของ Lewis Carroll แฝงนัยถึงความบ้าเหมือนกระต่ายในเดือนมีนาคม เพราะเป็นฤดูที่กระต่ายผสมพันธุ์

ก็น่าจะเป็นอุบัติเหตุธรรมดาเท่านั้นเอง”

ช่างทำหมวกเงยขึ้น “ไม่ใช่ ฮัมปตี ดัมปตีถูกฆ่า นี่คือการฆาตกรรมต่างหากล่ะ”

2

อา ผันแปลกๆ อีกแล้ว

คริซซิงวาระ อารี ลากสังฆารอันหนักอึ้งลงจากเตียง เชื้ออมมีอกดปิดนาฬิกาปลุก

ช่างเป็นความฝันที่สมจริงเหลือเกินเช่นทุกครั้ง ประสาทสัมผัสทั้งห้ารับรู้ได้อย่างแจ่มชัดทุกประการ ถึงขนาดไม่อะใจสงสัยเลยเถิดว่า เหตุการณ์ที่เห็นในความฝันนั้นเป็นความฝันหรือไม่ (หากจะพูดให้ชัดเจน มันไม่ใช่ความทรงจำจากการสัมผัสด้วยตัวเอง แต่เป็นความทรงจำถึง ‘รสสัมผัสที่เป็นเช่นนั้น’)

ทว่าเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมาเช่นนี้ สมองยังคงมึนงงไม่ต่างอะไรกับความฝัน

เธอไม่ได้หมายความว่าความทรงจำนั้นคลุมเครือไม่กระจ่าง แต่ทุกอย่างที่เห็นไม่ทำให้เธอรู้สึกว่ามันเป็นความจริง มันเป็นสัมผัสใกล้เคียงกับการดูภาพยนตร์หรืออ่านนวนิยาย แม้ความรู้สึกที่ได้รับจะแจ่มชัดสักเพียงใด แต่เธอก็ตระหนักถึงความเป็นจริงที่ไม่สั่นคลอนว่า มันไม่ใช่เรื่องจริง

แต่เหตุใดเธอถึงได้เอาแต่ฝันถึงโลกที่มีคนสติไม่สมประกอบและเหล่าสิ่งสสารสัตว์อย่างนั้นด้วยเล่า

ทั้งที่รู้ความเป็นไปของโลกใบนั้นเป็นอย่างดี เธอกลับนึกไม่ออกกว่าที่นั่นคือที่ไหนกันแน่ ทว่าระหว่างหลับฝันเธอกลับไม่เคยตั้งคำถามเลยว่า ‘ที่นี่คือที่ใด’

แต่ก็เอาเถอะ ด้วยความที่มันคือความฝัน จึงพูดได้เต็มปากว่าไม่มี

สิ่งใดที่ฟังดูสมเหตุสมผล

อาริมักหลงลืมความฝันไปหมดสิ้นทันทีที่ลืมตาตื่น ทว่ามีเพียงความฝันนี้ที่เธอจดจำได้ทั้งหมด จริงอยู่ที่สัมผัสนั้นได้เลือนหายไปเสียแล้ว แต่เธอยังจดจำได้ว่ามีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นบ้าง

หรือความฝันนี้พิเศษต่างจากความฝันอื่น

หมู่นี้อาริเอาแต่นอนฝัน ไม่แน่ว่าเธออาจหลับฝันทุกวันก็เป็นได้ บ้า น่าจะเป็นอย่างนั้นไปได้อย่างไร

อาริพยายามนึกถึงความฝันเมื่อวาน

เมื่อวานเธอฝันถึงโลกใบนั้น ไซ่แล้ว เมื่อวานนั้นละ ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่อาริจะฝันเรื่องเดิมติดกัน 2 วัน

หญิงสาวพยายามนึกถึงความฝันเมื่อวานขึ้น

บางทีอาจจะมีความฝันเกี่ยวกับโลกใบนั้น เธอเคยฝันติดต่อกัน 3 วันอยู่บ้าง

แล้ว 3 วันที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้างนะ

หญิงสาวรู้สึกที่ตัวเองฝันถึงโลกใบนั้นอยู่เฉยๆ ถึงจะไม่มั่นใจนัก ก็เถอะ

...

จู่ๆ อาริรู้สึกไม่สบายใจ

นี่ไม่ใช่อาการผิดปกติใช่ไหม อาริคงสบายดีนั่นละนะ

เธอไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องจิตวิทยา แต่เคยได้ยินมาว่า การฝันเห็นเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าต้องมีนัยอะไรบางอย่าง สำหรับเธอแล้ว โลกใบนั้นคงเป็นสัญลักษณ์สื่อถึงอะไรบางอย่าง และเหตุการณ์ในตอนนั้นก็คงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ฉะนั้นจิตใต้สำนึกของอาริจึงอาจพยายามแจ้งเตือนให้เธอรับรู้ถึงเรื่องนั้นก็เป็นได้

ถ้าอย่างนั้นอาริหลับฝันมาตั้งแต่เมื่อไรหนอ

นี่ก็อย่างไรก็ไม่ออก แต่รู้สึกว่ามันเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนานพอสมควร

เพราะความทรงจำเกี่ยวกับความฝันไม่ได้เชื่อมโยงกับความเป็นจริง จึงไม่สามารถระบุช่วงเวลา

ถ้าอย่างนั้นลองเปลี่ยนมุมมองดูสักหน่อย นอกจากความฝันนั้นแล้วยังมีความฝันอื่นที่น่าจะมีความสำคัญเหมือนกันบ้างหรือเปล่า

...

คิดอะไรไม่ออกเลย

หญิงสาวไม่เคยฝันถึงอะไรอย่างอื่นนอกจากความฝันนั้นเลยหรือพยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก หรือไม่ก็แค่นึกไม่ออกตอนนี่เลยๆ

อาริขปริมผีปาก

ทั้งที่มันเป็นเพียงความฝัน ไม่เห็นต้องใส่ใจ แต่ไม่รู้เหตุใดเธอก็เริ่มเป็นกังวล หากหญิงสาวฝันซ้ำๆ เช่นนี้ต่อไป ควรจดบันทึกความฝันเอาไว้ใช่แล้ว บันทึกความฝัน

นับแต่เนี่ยไป ลองบันทึกความฝันดูดีกว่า หากจดวันที่เอาไว้ให้เรียบร้อยอาจจะได้เบาะแสบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ในจิตใจ

อาริเปิดลิ้นชักโต๊ะ หยิบสมุดโน้ตที่อยู่ในนั้นออกมา สมุดโน้ตเล่มนี้เธอซื้อไว้ใช้ในคาบเรียน

แผ่นกระดาษสองสามหน้าแรกมีข้อความอะไรสักอย่าง แต่อาริไม่สนใจ เขียนลงบนหน้ากระดาษสีขาว

25 พฤษภาคม

ฉันฝันเช่นนี้

เห็นกระต่ายขาววิ่ง ไฉนถึงกำบิลถาวรหัสลับที่ว่า ‘สนาร์กคือบุจุม’
ฮัมปตี คัมปตีถูกฆาตกรรม

‘สนาร์กคือบุจุม’ หมายความว่าอย่างไรกัน อ่า...ไม่แน่ว่าอาริอาจรู้จักคำพูดเหล่านี้ก่อนที่บิลจะพูดเสียอีก จัน...บางทีคำพูดพวกนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทุกคนในโลกใบนั้นรู้จักกันดี ถ้าเป็นอย่างที่คิด ก็ว่าเจ้าบิล

โง่งมามากทีเดียว

ไม่ได้การ เวลาล่วงเลยมาจนปานนี้แล้ว ต้องรีบไปมหาวิทยาลัย ถ้าจำไม่ผิดวันนี้เธอจะออกอุปกรณ์สำหรับใช้ในการทดลองเอาไว้แล้วด้วย

อาริให้อาหารหนูแฮมสเตอร์ที่เลี้ยงไว้ ก่อนวิ่งหน้าตาตื่นออกจากห้อง เมื่ออาริเดินทางไปถึงห้องวิจัยของมหาวิทยาลัย ทั้งทั้งอาคารก็ตกอยู่ในสภาพพอลห่ม่านอย่างประหลาด

เหล่าพนักงานต่างเดินจ้ำอ้าวออกมาที่โถงทางเดิน ทั้งที่ปกติแล้วแทบจะไม่มีทางได้เห็นหน้าค่าตาคนเหล่านี้ เธอเห็นผู้คนแปลกหน้าและตำรวจด้วย

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” อาริถามทานากะ ริโอะ นักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยที่แก่กว่าเธอ 1 ปี

“คุณโอจิ ห้องวิจัยนากาโนะชิมะ เสียชีวิตแล้ว”

“หา!”

อาริแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า เธอมีความสนิทชิดเชื้อกับผู้ชายที่ชื่อโอจิ ทามาโอะ นักวิจัยหลังปริญญาดุษฎีบัณฑิต⁶ ประจำห้องวิจัยนากาโนะชิมะมากมายอะไรขนาดนั้น แค่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในคาบการทำวิจัยเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่การที่อยู่ดีๆ ก็มีคนมาบอกว่า ผู้ชายที่มีสุขภาพแข็งแรงจนถึงเมื่อวาน จู่ๆ ก็มาด่วนตายจากไปแบบนั้น ย่อมสร้างความตื่นตะลึงให้เธออยู่ไม่น้อย

“ฉันเองก็ตกใจเหมือนกัน”

“เขาป่วยกะทันหันหรือ”

“ตัวกลมดิกจนได้ฉายาว่าเจ้าໄ໊อย่างนั้น ไม่แปลกหรอกที่ใครต่อใครต่างคิดว่าเขาป่วยเป็นโรคเบาหวาน หรือไม่ก็โรคเกี่ยวกับอวัยวะไหลเวียนโลหิต แต่ไม่ໄ໊เลย เขาเสียชีวิตเพราะตกจากที่สูงนะ”

⁶ Postdoctoral Fellow เป็นตำแหน่งการทำงานในสายวิชาการ คนที่จะทำงานในตำแหน่งนี้ได้จะต้องใกล้จบหรือจบปริญญาเอกแล้ว

“ตกจากที่สูง เกิดอุบัติเหตุทางเครื่องบินหรืออะไรเทือกนั้นหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เขาตกจากตาดฟ้า”

“บ้าน่า เขาคงไม่ได้ฆ่าตัวตายหรอกนะ...”

“ตอนนี้ตำรวจกำลังตรวจสอบเรื่องนั้นอยู่ แต่พยานผู้เห็นเหตุการณ์ให้ทราบว่า เจ้าไข่มิ่งแก๊งขาไปมาอยู่ที่ขอบตาดฟ้า”

“มีคนเห็นเหตุการณ์ด้วยหรือ”

“ใช่ เพราะอย่างนั้นถึงมีคนโทรศัพท์ไปหาหน่วยกู้ภัยฉุกเฉินได้ทันที
ยังงี้ละ แต่ก็สายเกินไป...รถพยาบาลและรถตำรวจเล่นเอาผู้คนแถวนี้
แตกตื่นกันไปหมด”

คล้ายกับความฝันของเธอช่วงนี้ไม่มีผิด

จู่ๆ อาริก็นึกขึ้นได้

นี่มันเรื่องอะไรกัน

“คงไม่ใช่การฆ่าตัวตายหรอก” ริโอะจึงมำ

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ”

“เพราะหมอนั้นไม่ใช่คนประเภทจะฆ่าตัวตายได้นะ เธอไม่คิดเหมือน
ฉันหรือ”

“ฉันไม่ค่อยสนิทกับคุณโอจิสึกเท่าไรนะคะ...”

“หมอนั้นเป็นคนประเภทไม่ค่อยใส่ใจอะไรทำอะไร น่าจะพูดว่าเขาไม่เคย
สนอะไรเลยมากกว่า การขึ้นไปนั่งอยู่ที่ขอบตาดฟ้าแบบนี้ก็สมกับเป็นหมอน
นั่นดี อันที่จริงเขาอาจไม่รู้สึกรู้สีกด้วยซ้ำว่า การทำแบบนี้จะเสี่ยงอันตราย
ที่ตรงไหน”

“หมายความว่า นั่นเป็นอุบัติเหตุที่เกิดจากความประมาทเส้นเลือด”

“จะฟังตรงแบบนี้ก็ได้ แต่ไม่พียงไง วันนี่คงจะทำการทดลองใน
ห้องวิจัยไม่ได้”

“เอ๊ะ! แบบนั้นฉันก็แยสิคะ อุตสาหกรรมเครื่องมีอดีโพชิซัน’ เอาไว้

⁷ deposition คือ การสะสมตัวกันของตะกอน

วันนี้เสียด้วย ขึ้นหลุดไปจากวันนี้ก็ต้องรออีกที 3 อาทิตย์เลย”

“โอ แบบนั้นก็ลำบากแยะเลย แต่ฉันว่ายังไงก็ไม่ได้หรอก วันนี้จะรับการทดลองทั้งหมด มีหนังสือแจ้งออกมาแล้วด้วย”

“ช่วงกลางคืนก็ไม่ได้เลยหรือ”

“ปกติแล้วอนุญาตให้ทำการทดลองในช่วงกลางคืนเท่านั้น ถึงเธอจะยื่นคำร้องไปตอนนั้นก็ไม่มีคนอยู่ดี”

“ฉันจะทำยังไงดีล่ะ” น้ำเสียงของอาริฟังดูน่าเวทนา “ไม่น่าจะทันการนำเสนอช่วงงานสัมมนาวิชาการแน่เลย”

“ถ้ามันเรื่องจำเป็นจริงๆ ละก็ ลองแลกกับคนอื่นที่จองเอาไว้ในสัปดาห์นี้เหมือนกันดูไหม ถ้าคนนั้นยังพอมีเวลาอยู่ ก็น่าจะช่วยแลกให้”

“ฉันจะลองทำอย่างนั้นดูค่ะ”

อาริคันตารางการจองห้องวิจัย เลือกรุ่นที่น่าจะยอมแลกด้วย ก่อนตระเวนดูตามห้องทดลอง

แต่ไม่ว่าห้องไหน บรรดานักวิจัยและนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ลงมือทดลองอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เขาแต่พูดคุยถึงการเสียชีวิตของโอจิ มีบางคนในห้องวิจัยกำลังลงมือทดลองง่ายๆ โดยไม่ใช้เครื่องมือเครื่องมืออะไร แต่นั่นจะไม่เกิดปัญหาที่หลังหรือ หรือว่าแอบทดลองโดยไม่ได้รับอนุญาต อารีไม่อาจตัดสินสิ่งที่เห็นได้ ทั้งยังไม่ม่กะจิตกะใจสอบถามให้กระจ่าง ยามนี้ภายในหัวของอาริมีแต่การทดลองเท่านั้น อันที่จริงเธอก็อยากแสดงความเสียใจให้โอจิอยู่หรือออก แต่ก็ไม่ว่างแสดงความอาลัยอาวรณ์ต่อการจากไปของเขา

“พอดีฉันจองเครื่องมือดีโพซีชั่นเอาไว้ใช้วันพุธนะ ไม่ทราบว่าจะช่วยแลกตารางการใช้ห้องกับฉันได้ไหมคะ ฉันจำเป็นต้องเตรียมการทดลองเพื่อนำเสนอช่วงงานสัมมนาวิชาการนะคะ” อารีเข้าไปถามนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยที่อยู่ประจำห้องวิจัยอื่น

“โอ โทษที ผมเองก็ตารางแน่นมากเสียด้วย ต้องนำเสนองผลงาน
ตอนสัมมนาวิชาการ มีหน้าซ้ำเส้นตายส่งวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกก็จ้อคอ
อีกเหมือนกัน”

“แล้วพอจะทราบไหมคะว่า ใครพอจะยังมีเวลาเหลืออยู่บ้าง”

“ยังพอมีเวลาเหลือ นักศึกษาแบบนั้น...ไม่สิ...”

“พอจะนี่ก็ออกบ้างไหมคะ”

“ก็...จะว่าพอมีเวลา ก็พอมีเวลาอยู่หรอกนะ แต่ผมรู้สึกว่ามันน่าใช้
คำว่าพอมีเวลาสักเท่าไร”

“สรุปว่าพอมีเวลาหรือไม่มีเวลาคะ”

“เอาเถอะ ผมว่าเจ้านั้นน่าจะยอมแลกเปลี่ยน”

“ใครหรือคะ”

“อิโมรินะ เจ้านั้นชื่ออิโมริ เคน เธอรู้จักไหม”

อาริรู้จักชื่อนี้ เขาเป็นนักศึกษาชั้นปีเดียวกับเธอ แต่เพราะอิโมริย้าย
มาจากสาขาวิชาอื่นมาเข้าสาขานี้กลางคัน จึงไม่ได้สนิทสนมอะไรขนาดนั้น
จะว่าไปแล้วเธอก็รู้สึกเหมือนกันว่า อิโมริเป็นคนสบายๆ ไม่ได้เร่งรีบอะไร

“เดี๋ยวฉันจะลองถามอิโมริคงดูคะ พอจะทราบไหมคะว่าตอนนี้
เขาอยู่ที่ไหน”

“ยังไงดีล่ะ ด้วยความที่หมอนั้นเป็นเพื่อนสนิทเจ้าโอจิ ตอนนี้นำตัว
ก็กำลังตามหาตัวหมอนั้นอยู่เหมือนกัน”

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ได้การ อาริต้องคว้าตัวอิโมริให้ได้ก่อนที่ตำรวจจะ
ตามเขาเจอ

“ขอตัวก่อนนะคะ”

อาริเอ่ยลารุ่นพี่ แล้วบ่ายหน้าค้นหาอิโมริอย่างร้อนรน
ไม่นานก็เจอตัวอิโมริ

เขากำลังดูโทรทัศน์สบายใจเฉิบอยู่ที่โรงอาหาร

“อิโมริคิง!” อาริร้องเรียกทั้งที่ยังหอบ

อิโมริค่อยๆ หันมามองอาริ แล้วเอียงคอกจน

“นายจงเครื่องมือดีโพซีชันเอาไว้วันมะรืนนี้ซะใหม่ ช่วยเปลี่ยนตารางการใช้ห้องวิจัยกับฉันหน่อยสิ”

อิโมริยังคงเอียงคอ

“คอนายเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ตอนนี้ฉันพยายามใช้ความคิดอยู่”

“เรื่อง”

“เกิดเรื่องราวตั้งมากมายในเวลาไล่เลี่ยกัน ประการแรกก็เรื่องการจ้องเครื่องมือ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะมีตารางการใช้เครื่องมือดีโพซีชันในวันมะรืน”

“นี่กำหนดการของนายยังไม่แน่มั่นนอนอีกหรือ ทั้งที่เป็นวันมะรืนนี้แท้ๆ”

“ฉันไม่ใส่ใจเรื่องวันมะรืนหรอก สิ่งที่ต้องทำในวันนี้ก็ลั่นมืออยู่แล้ว”

“แต่ตอนนี้นายเอาแต่นั่งดูทีวีเฉยๆ ไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ สิ่งหนึ่งที่ฉันต้องทำในวันนี้ก็คือการดูทีวีนี่อย่างไรละ”

“เอาแต่ดูทีวีโดยไม่ทุกขไม่ร้อนอะไรเลยเนี่ยละ”

“แล้วมีเรื่องคอขาดบาดตายอะไรที่ทำให้ฉันดูทีวีไม่ได้ด้วยละ”

“ก็เพื่อนสนิทของนายตายแล้วนะสิ”

อิโมริเอียงคอ

“มีอะไรอีกล่ะ”

“พอดีฉันมีเรื่องต้องคิดให้ออกอีกเรื่องเพิ่มเข้ามานะ”

“คิดไม่ออกก็ช่างมันเถอะน่า ฉันจะบอกให้ก็ได้ว่าใครตาย คุณโอจียังไงละ”

“โอจิว”

“นี่นายลืมชื่อคุณโอจิวไปแล้วจ้ะหรือ”

“เปล่า เรื่องนั้นฉันจำได้ แต่ที่แปลกใจคือฉันเพิ่งได้ยินว่า เขาเป็นเพื่อนสนิทของฉันก็ครั้งแรกนี่ละ ไม่แน่ว่าฉันอาจจะลืมไปแล้วว่า เขาเป็นเพื่อนสนิทของฉันก็ได้”

“ฉันก็เป็นคนที่เข้าใจผิดไปเอง เขาเป็นว่าเขาเป็นเพื่อนทั่วไปของนาย
ก็แล้วกัน”

อิโมริเอียงคอค

“หรือเขาไม่ได้เป็นเพื่อนนาย”

“ไม่รู้สิ ฉันอาจแค่ลืมไปเท่านั้นเอง”

“ตามความเข้าใจของนาย ความสัมพันธ์ระหว่างพวกนายสองคน
เป็นยังไงกันแน่”

“ก็แค่รู้จักหน้าค่าตากันกระมัง แต่ฉันว่าฉันสนิทกับเขามากกว่าเธอ
เพราะคุณโอจินะ แค่เจอหน้าตามโถงทางเดิน ก็ทักทายกันได้เท่านั้นเอง”

“หมายความว่า นายไม่คิดแม้แต่จะทักทายฉันเลยงั้นหรือ”

“ฉันว่าฉันเคยทักเธอนะ” อิโมริเอียงคอค

“เรื่องนั้นฉันไม่เห็นจำได้เลย”

“นั่นเป็นปัญหาที่ยุ่งยากทีเดียว แล้วฉันต้องเค้นคำตอบให้ได้หรือ
เปล่า ว่าเคยเอ่ยทักเธอหรือไม่”

“ไม่ต้องเค้นคำตอบอะไรทั้งนั้นละ ที่แน่ๆ เขาไว้ตอบครวหน้าก็ได้
จะคิดออกหรือไม่ออกก็ไม่ใช่ไร”

อา อาริรู้สึกคล้ายคล้อยคล้าคลาว่า เมื่อไม่นานมานี้เธอเคยต่อปาก
ต่อคำกับคนสมองทึบเช่นนี้ที่ไหนสักแห่ง

“อ้อ นึกออกแล้ว!” อิโมริชี้หน้าอา ริ “เธอคือคุณคุริซุงาวะ อารินี่”

“นี่นายพยายามนึกชื่อฉันมาตลอดเลยหรือ”

“ก็ใช่ละสิ แต่ฉันมีเรื่องที่ต้องนึกให้ออกอีกอย่าง และเรื่องนั้นสำคัญ
กว่าเรื่องนี้เสียด้วย”

“เรื่องการจ้องเครื่องมือดีโพซีชัน”

“เรื่องนั้นฉันนึกออกแล้วละน่า ฉันจ้องเครื่องมือดีโพซีชันเอาไว้
เรียบร้อยแล้ว”

“ช่วยเปลี่ยนตารางกับฉันได้ไหม”

“น่าจะยาก เพราะฉันเองก็เอาเครื่องมือดีโพสิชั่นมาจากกลุ่มอื่น เหมือนกัน ยังไงถ้าฉันได้ทดลองอยู่คนเดียว คงสร้างความลำบากให้คนอื่น ไม่น้อย”

“จั้นหรือ” อารีคอตก “แล้วจะทำยังไงดีละ ฉันคงไม่มีหวังแล้วละ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า เอาเป็นว่าเธอช่วยเล่าเนื้อหาการทดลองให้ฉันฟังหน่อยได้ไหม”

อารีอธิบายขอบ่ายการทดลองของตนอย่างคร่าวๆ ด้วยความรู้สึกล้อแท้อื่นหวัง

“อย่างนี้เอง แค่อัดขั้วไฟฟ้าเข้าด้วยกันก็พอใช้ใหม่”

“ก็...สรุปง่ายๆ ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นใช้เครื่องสปีดเตอร์^๑ ก็น่าจะได้”

“ไม่ถึงขนาดต้องใช้เครื่องนั้นสักหน่อย”

“ฉันไม่สนหรอกว่าต้องใช้เครื่องอะไรขนาดไหน เพราะหากเป็นเครื่องสปีดเตอร์ละก็ สามารถเอามาใช้ได้ทั้งอาทิตย์เลย”

“นายจำตารางการจงเพื่อการทดลองของตัวเองไม่ได้ แล้วไหนจะจดจำการจงใช้เครื่องมือเครื่องอย่างอื่นได้แม่นจัง”

“ใช่ว่าฉันจะจำอะไรไม่ได้สักหน่อย แค่อัดใช้เวลาในการนี้ให้ออกเท่านั้นเอง”

อารีครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ถ้าหากการทดลองนั้นมีเป้าหมายในการสร้างขั้วไฟฟ้า เครื่องสปีดเตอร์ก็น่าจะใช้ได้อย่างที่เขาพูดจริงๆ แม้การติดตั้งอุปกรณ์ออกจะยุ่งยากไม่น้อย แต่เธอมีประสบการณ์การใช้งานมาบ้างแล้ว จึงไม่น่าลำบากลำบากอะไรขนาดนั้น

เพียงเท่านั้นเธอก็น่าจะทดลองให้แล้วเสร็จโดยไม่ติดขัดล่าช้าอีกต่อไป

^๑ สปีดเตอร์ คือ กระบวนการที่ใช้ไอเชิงฟิสิกส์ (Physical Vapor Deposition process : PVD) ในสูญญากาศประเภทหนึ่งที่ใช้หลักการส่งผ่านโมเมนตัม โดยการปล่อยให้ผิวหน้าของของแข็งถูกระดมยิงด้วยอนุภาค กระทั่งอะตอมบนพื้นผิวของของแข็งกระเด็นหลุด

เป้าหมายในขั้นแรกไม่ต้องถึงขั้นประสบผลสำเร็จก็ได้ แต่การมาปรึกษา
อิโมริคงเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

“ขอบใจมาก เขาเป็นว่าฉันจะลองใช้เครื่องสปีดเตอร์ดู”

อิโมริเอียงคอ

“อะไร ยังมีอะไรติดใจอยู่อีกหรือ”

“ยังมีอีกเรื่อง”

“จะว่าไปแล้ว เมื่อก่อนนายพูดว่ายังมีอะไรบางอย่างที่ยังนึกไม่ออก”

“เป็นเรื่องสำคัญเสียด้วย”

“ทั้งที่ยังคิดไม่ออก แต่ก็รู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างนั้นหรือ”

“ที่ฉันเป็นอย่างนั้นนั่นว่ามันเป็นเรื่องอัศจรรย์มากเลยหรือ”

“แล้วไม่ใช่หรือไง อย่างเรื่องเกี่ยวกับคดีที่เพิ่งเกิดในวันนี้ก็ด้วย”

“คดี”

“ลืมไปแล้วหรือ”

“เปล่า เพราะวันนี้ฉันได้ยืนยันว่าเกิดคดีขึ้นหลายคดีนะ”

“แล้วมีคดีอะไรที่สำคัญไปกว่าการตายของคุณโอจิอีกงั้นหรือ”

“อ้อ ที่แท้ก็กำลังพูดถึงคดีนั้น”

“แล้วมีคดีอะไรเกิดขึ้นอีกหรือไง”

“ก็เครื่องดีมีโคล่าในเครื่องจำหน่ายสินค้าอัตโนมัติขายหมดเกลี้ยงเลย
และตอนที่ฉันมามหาวิทยาลัย ก็นั่งรถไฟฟ้ายาวไปหนึ่งสถานี” อิโมริ
จ้องหน้าอาริซามิ่ง “ยิ่งไปกว่านั้น ก็เรื่องที่ตอนนั้นเธอเดินเข้ามารังตัวฉันไว้
เพื่อให้ได้อยู่คุยกับเธอยังไงล่ะ”

“เรื่องที่นายว่ามาไม่เห็นสลักสำคัญตรงไหน”

“จะสำคัญหรือไม่ แต่ละเรื่องล้วนขึ้นอยู่กั่มุมมอง”

“แล้วการที่นายถูกฉันรังตัวไว้คุยนี่ก็สำคัญ”

อิโมริทำหน้าตกใจแวบหนึ่ง

เอ๊ะ! นั่นมันหมายความว่ายังไงกัน

“นั่นสิ เรื่องนี้เกี่ยวกับเธอด้วย”

“เรื่องอะไร”

“อีกนิดฉันก็จะคิดออกแล้ว รอเดี๋ยวนะ”

ถึงเขาจะขอร้องให้รอก่อน แต่บทสนทนาที่มีแต่เรื่องประหลาด ไม่แปลกที่อาริจะไม่อยากอยู่แถวนี้

นั่นสิ เราเป็นฝ่ายเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเองก็ได้นี่

“นายว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณโอจิเป็นอุบัติเหตุจริงหรือเปล่า”

“โอกาสที่เขาจะป่วยตายก็ไม่ได้เป็นศูนย์เสียทีเดียว แต่ฉันว่าประเด็นนี้มีความเป็นไปได้น้อยมาก น่าจะเป็นอุบัติเหตุ ฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ถูกคนอื่นฆ่า”

“ถ้าเขาไม่ได้ป่วยตาย สาเหตุการตายส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างที่นายว่ามา 3 อย่างนั้นล่ะ”

“แต่ก็แปลกเอาเรื่อง”

“นายก็คิดแบบนั้นเหมือนกันหรือ”

“หมอนั่นไม่ใช่คนประเภทที่จะฆ่าตัวตายได้”

“เขาอาจไม่เป็นอย่างที่เราเห็นก็ได้นี่”

“อาจจะใช้อย่างที่เธอพูด แต่เราไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ฉะนั้นตอนนี้เราต้องคิดถึงกรณีอื่นเผื่อไว้ก่อน แล้วถ้าเป็นอุบัติเหตุล่ะ การจะเกิดอุบัติเหตุต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์แบบไหนกัน”

“ก็ตอนที่เขานั่งแกว่งขาไปมาอยู่ที่ขอบดาดฟ้าอาจสูญเสียวงการทรงตัวก็ได้”

“โตจนปานนี้ยังจะขึ้นไปนั่งแกว่งขาที่ขอบดาดฟ้าอยู่อีกหรือ”

“ก็นั่นนะสิ แต่คนเราแต่ละคนเติบโตมาไม่เหมือนกัน ความชอบก็ต่างกัน”

“จริงอย่างที่เธอว่า แต่เราก็ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่านั่นเป็นอุบัติเหตุ ฉะนั้นตอนนี้เราต้องคิดถึงกรณีอื่นเผื่อไว้ก่อน แล้วถ้าเป็นฆาตกรรมล่ะ ฆาตกรก่อเหตุได้ด้วยวิธีไหนกัน”

“เรื่องนี้มีพยานผู้เห็นเหตุการณ์อยู่ไม่ใช่หรือ”

“อ้อ พยานที่ว่าคือฉันเอง”

“ว่าไงนะ!”

“ตอนนั้นฉันกลัวจะเข้าห้องทดลองสาย เลยวิ่งตรงไปที่ตึกปฏิบัติการ
จังหวัดนั้นแหละที่ฉันเห็นคุณโอจินั่งแกว่งขาอยู่ที่ขอบคานฟ้า”

“แล้วนายได้ทำอะไรบ้างหรือเปล่า”

“ไม่ได้ทำอะไรเลย แต่คิดว่าดูน่าหวาดเสียวไปหน่อย อีกอย่างถ้าเกิด
ฉันโบกไม้โบกมือทักทายเขา ดีไม่ดีอาจทำให้เขาเสียสมาธิจนตกลงมา
ก็ได้ เพราะฉะนั้นฉันเลยอยากบอกใครสักคนเอาไว้ จะได้ป้องกันปัญหา
ที่อาจจะเกิด”

“ฉันคิดว่าเขามาตัวตาย”

“ฉันไม่เห็นว่าเขาจะมีที่ว่าจะมาตัวตายที่ตรงไหน แต่ขึ้นชื่อว่ามีมนุษย์
ล้วนแล้วแต่ผลอไผลทำอะไรไม่คาดคิดทั้งนั้น ฉันเลยหาที่กำบัง พยายาม
ติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกับหน่วยดับเพลิง ชั่วพริบตาตัวเอง จู่ๆ คุณโอจิ
ก็โน้มตัวมาข้างหน้า”

“เขากระโดดลงมาเองหรือเปล่า”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ เพราะเห็นกับตาว่าเขาขัดขึ้นสุดชีวิต แต่ชั่ว
จิตใจถัดมา คุณโอจิก็หล่นลงมาแล้ว”

“มีใครบางคนผลักเขาหรือเปล่า”

“ฉันไม่เห็นว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ ไม่เห็นคนร้ายเลย”

“หมายความว่าคนร้ายล่องหนอย่างนั้นหรือ”

“ไม่น่าใช่ ฉันแค่อยู่ในมุมอับ เลยมองคนร้ายไม่เห็นเฉยๆ นะ”

“พยานที่เห็นเหตุการณ์มีนายแค่คนเดียว”

“มีคนอื่นอยู่ตรงนั้นตั้งหลายคน วินาทีที่เขาตกลงมามีคนกรี๊ดด้วย
เพียงแต่ฉันไม่รู้จำใครที่อยู่ตรงนั้นเลยสักคน”

“หลังจากนั้นนายทำอะไรต่อ”

“คนที่อยู่ตรงนั้นหลายคนรวมถึงตัวฉันด้วย วิ่งไปจุดที่เขาตก ฉันคิดว่าเขาน่าจะตายคาที่ อย่างที่รู้ว่าเขาตกลงมาจากดาดฟ้าตึก 5 ชั้น ไม่รู้ว่าข้อต่อกระดูกหลุดทันทีที่ตกกระทบพื้นหรือเปล่า แขนขาและลำคอก็คงยืดออกแบบแปลกๆ ไม่รู้ทำไมฉันถึงเห็นว่าศพเขาไม่ค่อยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเท่าไร”

“ศพแยกชิ้นส่วน”

“หากให้ว่ากันตามตรง ศพเขาดูเหมือนของที่แตกออกจากกันนะ”

“เหมือนตุ๊กตางั้นหรือ”

“ฉันรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างที่แตกละเอียดยิ่งกว่าตุ๊กตาเสียอีก อย่างแก้วน้ำหรือไม้กอล์ฟ”

“รูปร่างของคุณโอจิจำให้นายไพล์นึกถึงไข่ไก่หรือเปล่า”

“นั่นก็เป็นเรื่องที่ปฏิเสธยาก”

“นายคิดว่าเป็นการฆาตกรรมหรือเปล่า”

“ไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันมั่นใจคือภาพที่เห็นทำให้ฉันรู้สึกแปลกพิลึก”

“บอกตำรวจไปหรือยัง”

“อ้อ ความรู้สึกตอนที่ฉันเห็นไม่ได้สลักสำคัญอะไรขนาดนั้นหรอก ก็...ไม่เห็นแปลก มันก็แค่ประเด็นของความรู้สึกของคนที่เห็นเหตุการณ์นั้นนะ”

“แล้วคนอื่น ๆ รู้สึกเหมือนกับนายหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ในกลุ่มผู้เห็นเหตุการณ์คนอื่นๆ ไม่มีใครที่ฉันรู้จักสักคน การพูดคุยกับพยานด้วยกันคนอื่นๆ ก่อนการสืบสวนสอบสวนคงไม่ดีต่อพยานหลักฐานเท่าไร”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะเราอาจเผลอรับความรู้สึกของคนอื่นมาผสมปนเปกับความรู้สึกตัวเอง ทำให้ความทรงจำที่มีต่อเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปด้วยยังงั้นละ”

“การสืบสวนสอบสวนเสร็จแล้วหรือ”

“อ้อ อาจจะยังไม่เสร็จก็ได้”

“แต่การสอบปากคำเสร็จไปแล้วหลายคนนะ ฉันว่าเราไปคุยกับพยาน
ที่ให้ปากคำเสร็จแล้วคงไม่เป็นไรหรอกมัง”

“เข้าใจละ แต่ก็อย่างที่ฉันบอกเธอไปเมื่อกี้ ฉันไม่รู้จักใครเลยใน
หมู่พยานที่เห็นเหตุการณ์ ถ้าจะตามหาคนพวกนั้นจนเจอแล้วชวนคุยคง
ไม่ง่ายเท่าไรนะ”

“ลองประกาศตามหาทางอินเทอร์เน็ตดูไหม”

“เพื่ออะไร”

“ถามแปลก ก็เพื่อสืบหาข้อเท็จจริงให้กระจ่างยังไงละ”

“ฉันไม่อยากจะขัดเธอหรอกนะ แต่วิธีนั้นไม่มีทางทำให้เธอรู้ความจริง
แน่นอน ปัญหาคือความเชื่อที่ฝังหัวเธอ ทั้งประเด็นโอจิวาจเสียชีวิตเพราะ
อุบัติเหตุ หรือไม่ก็ประเด็นถูกฆาตกรรม ไม่ว่าจะคุยกับผู้เห็นเหตุการณ์
สักกี่คน คดีก็ไม่อาจคลี่คลายได้”

“อาจมีคนเห็นหน้าคนร้ายก็ได้”

อิโมริส่ายหน้า “ฉันมั่นใจว่าจุดที่ฉันยืนอยู่มองเห็นชัดที่สุดแล้ว เว้น
เสียแต่ว่าจะมีคนเห็นเหตุการณ์บนดาดฟ้า หรือมองลงมาจากบนท้องฟ้า
ข้อสรุปที่ได้ถึงจะเปลี่ยน”

“อาจมีพยานที่อยู่ในจุดที่นายว่ามากก็ได้”

“ถึงมีจริง แต่เราจะพิสูจน์ได้ยังไงว่า พยานคนนั้นพูดจริงหรือเท็จ”

“อิงตามคำให้การของพยาน ดูว่ามันสนับสนุนหรือหักล้างหลักฐาน
ที่มีหรือเปล่า”

“นั่นมันงานของตำรวจ ไม่ก็เป็นหน้าที่ของนักข่าว”

“ก็เรามีเหตุผลที่ต้องทำเรื่องนี้ให้กระจ่าง”

“เรากำลังเข้าไปก้าวก่ายการสืบสวนสอบสวนของตำรวจชัดๆ”

“งั้นฉันก็ไม่อะไรจะพูดกับนายแล้วละ บ้าย บาย” อารีทำท่าจะ
เดินจากไป

“รอดเดียว นี่เธอสนอกสนใจคดีนี้ด้วยหรือ” อิมอริร้องอริเอาไว้

“อ้อ ยังไงดีล่ะ หรือนายรู้สึกว่าคุณไม่ได้สนใจคดีนี้เลย”

“ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่เธอจะสนอกสนใจมากเป็นพิเศษ ในเมื่อผู้เสียชีวิตเป็นคนใกล้ตัวแบบนี้ แต่...”

“แต่อะไร”

“ฉันสงสัยว่าคุณคดีนี้เกี่ยวข้องกับเธอไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง”

“เดี๋ยวนะ นายหมายความว่ายังไง”

“หมายความว่าตามที่พูด”

“นายกำลังจะบอกว่า ฉันมีส่วนพัวพันกับการตายของคุณโอจิฉันหรือ”

อิมอริพยักหน้า

“กล่าวหากันแบบนี้มีหลักฐานอะไรหรือเปล่า”

“น่าจะ มี ขอเวลาอีกสักหน่อยฉันก็น่าจะนึกออก...”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน การที่นายล่วงรู้ความลับว่าฉันมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การตายของคุณโอจิแบบนี้ ถ้าอย่างนั้นตัวนายเองก็มีส่วนเหมือนกันนั่นละ”

“ฉันเองก็คิดอย่างนั้น”

“ไม่ใช่ว่ามันเป็นแค่จินตนาการฟุ้งซ่านเรื่องหนึ่งของนายเองหรือหรือ”

“ไม่ผิดหรอกที่ตอนนี้เธอจะสรุปได้แบบนี้...” นัยน์ตาของอิมอริ

ว่างเปล่าไปชั่วขณะ

อะไรกัน น่ากลัวชะมัด

“เป็นอะไรไป ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

อิมอริจ้องมองมา “ฉันไม่ได้เป็นอะไร พอดีเพิ่งนึกออกนะ”

“เรื่องเกี่ยวกับคดี”

“ก็...เรื่องนั้นฉันยังไม่ค่อยรู้อะไรเท่าไรหรอก”

“หรือเรื่องเกี่ยวกับตัวฉัน”

“ใช่แล้ว”

“เรื่องนี้เกี่ยวกับนายด้วย”

“ใช่แล้ว”

“นายนี่อะไรบางอย่างเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างเราสองคนออก”

“ใช่แล้ว”

“หมายความว่ามีความเกี่ยวข้องบางอย่างระหว่างฉันกับนาย”

“ใช่แล้ว”

“ฉันไม่เห็นรู้เลย”

“เป็นไปได้ เธอน่าจะรู้แน่ๆ”

“ถ้าฉันตอนนี้ลองพิสูจน์ให้ฉันดูหน่อย”

“อ้อ ได้สิ” อิโมริจ้องนัยน์ตาอาริเหม็ง

ผู้ชายคนนี้น่ากลัวชะมัดยาด

อิโมริอ้าปากพูดซ้ำๆ

“สนาร์กคือ”

อาการสั่นสะท้านแล่นปราดดุจสายฟ้าไปทั่วสรรพางค์ของอาริ

หญิงสาวเปล่งเสียงไม่ออก ประหนึ่งริมฝีปากกลายเป็นน้ำแข็ง

อิโมริทอดตามองอาริเงียบๆ

ไม่ได้การ หญิงสาวรู้สึกว่ หากเธอเอ่ยคำตอบออกไปที่นี้ตอนนี้ ทุกสิ่ง
คงไม่อาจหวนคืนได้อีก

ไม่สิ ทุกอย่างไม่อาจหวนคืนเป็นดังเดิมได้อีกแล้ว ชีวิตอันสุขสงบ
จะไม่หวนคืนมา

นางสังหรณ์บอกเธอเช่นนั้น

อิโมริจ้องอาริด้วยสายตาเปี่ยมความเชื่อมั่น ตาคู่นั้นไม่มีความกังวล
แฝงอยู่แม้เพียงเศษเสี้ยว ชายหนุ่มมั่นใจเหลือเกินว่า อาริจะเอ่ยคำตอบที่
ถูกต้องให้เขา

เพียงคำพูดเดียว โลกทั้งใบคงไม่พังทลายกระมัง

เพราะโลกใบนี้ก็เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ใช่ไหม

อาริเตรียมตัวเตรียมใจ

“งูจุมง่ล่งละ”

และแล้วโลกก็เปลี่ยนไปไม่เหลือเค้าเดิม

3

“ฉันกำลังลงพื้นที่สืบสวนคดีอาชญากรรมอยู่ยังง่ล่งละ” กระจ่าต่าย มีนาคมเอ่ยตอบอย่างภาคภูมิใจ ก่อนกระโดดหนี้อยๆ เป็นจังหวะจนผลอตะเศษเปลือกลงไขของฮัมปตี้ ดัมปตี้กระเด็นไปไกล

“ตอนนี้ไม่ใช่เวลากระโดดไปมานะ ไล้บ่าสมองชี้เล็อยนี้!” ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบอยู่ในสภาพโมโหสุดขีด

“นี่คุณกระจ่าต่าย ดูแล้วนายไม่เห็นจะช่วยอะไรได้เลย”

“ช่วย ช่วยอะไร”

“สืบสวนสอบสวนคดีฆาตกรรมยังง่ล่งละ”

“ฆาตกรรม! โลกใบนี้มันวิปริตผิดเพี้ยนกันไปหมดแล้วหรือไง!”

“นายเป็นคนพูดเองไม่ใช่หรือว่ากำลังสืบสวนสอบสวนคดีฆาตกรรมอยู่” อลิซเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

“พูดอะไรไปก็ไม่เข้าหูเจ้าหมอนั่นหรอก” ช่างทำหมวกสมองเพี้ยนออกความเห็น “เพราะหมอนั่นสติไม่สมประกอบ”

“คนที่เป็นอย่างนั้นคือแตกต่างหาก ไล้ช่างทำหมวก!” กระจ่าต่ายมีนาคมหัวเราะลั่น

ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบเมินคำพูดของกระจ่าต่ายมีนาคม หันไปเพ่งพินิจผิวด้านในเปลือกลงไขของฮัมปตี้ ดัมปตี้ด้วยแว่นขยาย “อืม...”

“เจออะไรบ้างหรือเปล่า” บิลถาม

“ท่านผู้นี้มันยังง่ล่งกัน!” ช่างทำหมวกเพ็งสังเกตเห็นบิล จึงร้องเสียงดัง “ที่แท้ก็พวกสัตว์เล็อยคลาน!”

“พวกสัตว์เลื้อยคลานคืออะไร” บิลถาม

“ก็ตัวอะไรก็ตามที่หน้าตาเหมือนนายยังงั้นละ”

“หมายความว่านายกำลังถามฉันว่า ‘นายคือตัวอะไรก็ตามที่หน้าตาเหมือนนาย’ อย่างนั้นใช่ไหม”

“ฟังคำพูดคำจาของนาย มันทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณเหมือนคนบ้า
ยังงั้นไม่รู้”

“ฉันเป็นตัวอะไรก็ตามที่หน้าตาเหมือนฉันนี่แหละ”

“รู้แล้ว!” กระจ่ายมีนาคมตะโกน “หมอนี่คือไทแรนโนซอรัสหรือเรียก
สั้นๆ ว่าทีเร็กซ์นั่นเอง”

“แล้วระหว่างไทแรนโนซอรัสกับทีเร็กซ์ อันไหนดีกว่ากันล่ะ”

“เหมือนกันนั่นละ เร็กซ์”

“ฉันไม่ใช่เร็กซ์ ฉันคือบิล”

“บิล ไม่เห็นเคยได้ยินสัตว์เลื้อยคลานจำพวกที่บิลมาก่อนเลย”
กระจ่ายมีนาคมทำหน้าจริงจัง “จั้นหรือ เข้าใจละ นายเป็นของปลอม
ใช่ไหมละ ทีเร็กซ์ของเลียนแบบ”

“ฉันไม่ใช่ของเลียนแบบอะไรทั้งนั้นแหละ ฉันคือบิลของแท้”

“เลิกพูดอะไรไร้สาระกันเสียที” ช่างทำหมวกผรุสวาท

“ใช่ๆ ได้เวลาพักยกกันสักหน่อยแล้วนะ เจ้าเทโรพอด⁹ กินเนื้อ!”
กระจ่ายมีนาคมส่าย

“ฉันบอกนายต่างหากละ เจ้ากระจ่าย”

“กระจ่าย แล้วมีกระจ่ายอยู่ในนั้นไหม” กระจ่ายมีนาคมเหลียวมอง
โดยรอบ

“อือ ต้องมีกระจ่ายแน่นอนอยู่แล้ว” ช่างทำหมวกตอบ “แต่สิ่งสำคัญ
กว่าเรื่องนั้นคือโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าหมอนี่ต่างหาก ดูจากขนาดตัว

⁹ Theropod เป็นไดโนเสาร์พวกซอริสเซียน (Saurichians) (สะโพกกึ่งขา) ไดโนเสาร์
สายพันธุ์นี้จัดว่าเก่าแก่ที่สุดในโลก

แล้วคงไม่ใช่ไทแรนโนซอร์สกริมมิ่ง น่าจะประมาณวิลอซีแรปเตอร์¹⁰ เท่านั้น
ละ”

“ดูท่านายคงเชี่ยวชาญเรื่องไดโนเสาร์ไม่น้อย”

“นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว เพราะฉันตั้งใจจะเป็นดอกเตอร์ด้านไดโนเสาร์
มาตั้งแต่อ่อนแต่อก”

“งั้นทำไมนายถึงพูดถึงที่เรกซ์ล่ะ”

“ฉันว่าหมอนี่ต้องเป็นเด็กน้อยอยู่แน่นอน เด็กน้อยสายพันธุ์ที่เรกซ์”

“ฟังดูก็สมเหตุสมผลดี”

“ฉันไม่ได้เป็นเด็กน้อยสักหน่อย” บิลแย้ง

“เด็กส่วนใหญ่ก็มักพูดแบบนี้ทั้งนั้นแหละ” กระจ่ายมีนาคมตบไหล่บิล
พื้นผิวของเปลือกไข่ด้านในมีเยื่อสีชมพูติดอยู่ และตอนนี้พวกมัน
กำลังเต้นตุบๆ

“ยังมีชีวิตอยู่”

“ก็แค่ส่วนประกอบหนึ่งในร่างกาย ว่ากันว่าเป็นไข่และคือชีวิต ทว่า
ฮัมปตี้ ดัมปตี้ ผู้หลอมรวมคุณสมบัติเหล่านี้ได้สิ้นใจไปเสียแล้ว หาที่ไหน
ไม่ได้อีกแล้ว” ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบพูด

“มีน้ำซุปลู้ออกมาทุกครั้งที่มีมันเต้นตุบๆ เลย เห็นแล้วพะอืดพะอม
ชะมัด”

“ช่างน่าสมเพชเวทนาเหลือเกิน แต่ถ้านายจะเห็นมันเป็นซूप ฉันก็ไม่
ได้ว่าอะไร”

“อย่างงี้เอง ที่แท้ก็น้ำซूप!” กระจ่ายมีนาคมหยิบเศษเปลือกไข่
ขึ้นมา ใช้ปากชดของเหลวเสียงดัง

อลิซรู้สึกคลื่นไส้รุนแรง

“แหะ!” กระจ่ายมีนาคมสำรอกอย่างหนัก

ของเหลวสีชมพูปลิวว่อน สาดกระเซ็นเปื้อนเปรอะไปทั่ว

¹⁰ Velociraptor ไดโนเสาร์ชนิดนี้มักออกล่าเหยื่อเป็นฝูงเหมือนหมาป่า

“ทนไม่ไหวแล้ว!” ช่างทำหมวกเหวี่ยงหมัดชกเจ้ากระต่ายมีนาคม
“เดี๋ยวก่อนสิ!” กระต่ายมีนาคมใช้มือรับหมัดช่างทำหมวก “วันนี้
เป็นวันพิเศษ ยังไงก็ยกโทษให้ฉันด้วยเถอะ”

“วันนี้เป็นวันครบรอบอะไรหรือ”

“เป็นวันสุดพิเศษของฉันยังไงล่ะ”

“ของนาย”

“ใช่ เพราะวันนี้เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิด¹¹ ของฉันนะ”

“เอ๊ะ! อย่างนั้นหรือ” ช่างทำหมวกถามย้ำด้วยความดีอกดีใจ
“บังเอิญเหลือเกิน วันนี้ก็เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิดของฉันเหมือนกัน”

“อะ...อะไรกัน นายชอบทำให้ฉันแปลกใจอยู่เรื่อย”

“ถ้าฉันบอกพวกนายอาจไม่เชื่อฉันก็ได้” บิลเอ่ย “วันนี้ก็เป็นวันที่ไม่ใช่
วันเกิดของฉันเหมือนกัน”

“เรื่องของนายนี้ช่างบังเอิญจนชวนขนลุก!” ช่างทำหมวกสติไม่
สมประกอบยกมือขึ้นแตะหน้าผาก

แล้วทั้งสามคนก็ขำเสียงไปทางอลิซ

พวกเขาคงอยากให้เธอพูดว่า วันนี้ก็เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิดของฉัน
เหมือนกันสินะ เขาเป็นว่าอย่าเพิ่งเอ่ยอะไรออกไปดีกว่า

“ไม่มีทางที่วันนี้ก็เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิดของเธอเหมือนกันหรอกน่า”
กระต่ายมีนาคมยิ้มมีเลศนัย

ขณะที่อลิซอ้าปาก ตั้งใจจะพูดออกไปว่า น่าเบื่อชะมัดยาด

“อ้อ วันนี้ก็เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิดของฉันเหมือนกัน” เสียงของหนูนิทรา
ดังออกมาจากกระเป๋าของอลิซ

“ที่สุดของความบังเอิญอะไรเช่นนี้!” ทั้งช่างทำหมวก กระต่ายมีนาคม
และบิลต่างตะโกนออกมาพร้อมกัน

¹¹ 非誕生日(Unbirthday) สำหรับคนที่เกิดในปีอธิกสุรทินที่มี 366 วัน ตามระบบปฏิทิน
ในระบบเกรกอเรียน เมื่อเข้าสู่ปีที่มียเพียง 365 วัน วันเกิดของตนจึงหายไป ทำให้มีการ
ตั้งชื่อให้วันเกิดที่ไม่มีอยู่ในปีนั้นๆ ว่า Unbirthday

“แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ วิธีพูดแบบนี้เหมือนคนนอนละเมอไม่มี
ผิด” บิลเอ่ย

คนอื่นๆ คงคิดว่าอลิซเป็นคนพูด แต่ก็เอาเถอะ แก้วตัวไปก็เท่านั้น
เพราะวันนี้เป็นวันที่ไม่ใช่วันเกิดของอลิซจริงๆ เสียด้วย...

“แล้วทำไมถึงได้กลายเป็นคดีฆาตกรรมไปได้ล่ะ”

“ประการแรกคือมีศพอยู่ตรงนี้ นับว่าเป็นหลักฐานในคดีอย่างหนึ่ง”
ช่างทำหมวกตอบ

“ศพที่ว่าคือเปลือกไข่เนาะหรือ”

“ถ้าฮัมปตี้ ดัมปตี้เสียชีวิต ก็จะไม่เหลือแต่เปลือกไข่แบบนี้แหละ”

กระต่ายมีนาคมเสริม

“ไม่น่าเชื่อว่านายก็พูดเข้าทำเป็นเหมือนกัน” ช่างทำหมวกกล่าวชม
กระต่ายมีนาคม

“ถึงจะมีศพ แต่ก็ใช้ว่าจะมีฆาตกรเสมอไปนี่”

“แล้วเธอก็คิดว่าเป็นการป่วยตายงั้นหรือ”

“ไม่รู้หรอก เพราะฉันไม่เคยเห็นตอนฮัมปตี้ ดัมปตี้ป่วย”

“ฉันเองก็ไม่เคยเห็นเหมือนกัน แต่สภาพแบบนี้ไม่ใช่การเสียชีวิต
จากการป่วยแน่ๆ หากมีโรคที่เป็นแล้วทำให้ร่างกายแตกออกเป็นเสี่ยงๆ
แบบนี้ละก็ น่าจะมีคนรู้จักโรคนี้หรือเคยได้ยินจากใครมาบ้าง”

“ฉันรู้” กระต่ายมีนาคมโพล่ง

“ไม่ต้องไปใส่ใจคำพูดของเจ้าหมอนี่หรอก” บิลพูด “สถิติตั้งไม่ค่อย
สมประกอบสักเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้นก็อาจเป็นอุบัติเหตุก็ได้”

“อุบัติเหตุ อุบัติเหตุแบบไหนกัน”

“ก็หมายความว่าเขานั่งเล่นอยู่บนกำแพง แล้วเผลอไผลพลัดตกลงมา”

“ลองคิดดูนะ ถ้าร่างกายของเธออบบางแตกง่ายแบบนั้น ยังจะเผลอ
ขึ้นไปนั่งเล่นบนกำแพงเสียหรือ”

“คงไม่”

“ต่อให้ฮัมปตี้ ดัมปตี้ขึ้นไปนั่งบนกำแพงสูงลิ่วอย่างนั้น ก็คงไม่ทำอะไรลึนคิดแบบนั้นหรอก”

“เขาอาจตั้งใจทำก็ได้ ใครจะรู้” อลิซพูด “นี่พวกนายไม่คิดบ้างหรือว่าเขาอาจจะฆ่าตัวตายก็ได้”

“ไม่ใช่การฆ่าตัวตายแน่นอน ฉันมีหลักฐานยืนยัน”

“ไหนล่ะ”

“ที่นี้ไง” “ไม่รู้ว่าช่างทำหมวกปืนปายขึ้นไปอยู่บนกำแพงตั้งแต่เมื่อไร” “ฮัมปตี้ ดัมปตี้เคยนั่งอยู่ตรงนี้”

“ค่อนข้างเหนียวทีเดียว”

“มีคนเอาน้ำมันมาเทไว้แถวนี้ด้วยละ”

“ทำไมต้องทำแบบนั้นด้วยล่ะ”

“จงใจทำให้ฮัมปตี้ ดัมปตี้ลื่นนะสิ เวลาคนเราจะฆ่าตัวตาย ต้องอุตส่าห์หาน้ำมันมาราดได้จุดที่ตัวเองนั่งด้วยหรือ”

“ใครจะไปทำอย่างนั้นกันล่ะ” อลิซส่ายหน้า

“นั่นสิ ถ้าขึ้นมา นั่งบนกำแพงราดน้ำมัน ไม่แปลกหรอกที่จะรู้สึกเหนียวเหนอะ แล้วทำไมเขาถึงถ่อสังขารขึ้นมาให้ตัวเองทรมาทรมอบแบบนั้นด้วยเล่า ถ้าอยากตาย แค่โดดลงมาก็จบเรื่องแล้ว จะได้ไม่ต้องรู้สึกเหนียวเหนอะไม่สบายตัว ลอยลิวลงมาได้อย่างแฮงสบาย”

“ลำพังแค่น้ำมัน ถือว่าค่อนข้างอ่อน หากจะใช้เป็นพยานหลักฐาน แวดล้อม” บิลเอ่ย

“ตรงนี้ก็ยังมีหลักฐานอีกชิ้นหนึ่ง” ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบโดดลงมาจากกำแพง ซี่ไปยังเศษเปลือกไข่ขนาดใหญ่เมื่อเทียบกับชิ้นอื่น “นี่เป็นชิ้นส่วนจากแผ่นหลังของฮัมปตี้ ดัมปตี้”

“ทำไมนายถึงรู้ได้ละว่านั่นคือแผ่นหลัง” อลิซถาม

“ลองดูผิวเปลือกไข่ด้านในดูสิ มีกระดูกสันหลังด้วย”

“โอ”

“แล้วก็ลองดูผิวเปลือกด้านนอก เห็นหรือเปล่าว่ามีอะไร”

“รอยมือ”

“แผ่นหลังของฮัมปตี้ ดัมปตี้ถูกมือของใครบางคนที่เป็นอนันต์
ผลักลงมา QED¹²” ช่างทำหมวกสวมองพื้นเพื่อนสรุป

“เอ๊ะ! นี่นายพิสุจน์หลักฐานอะไรมา”

“ก็อย่างที่บอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นคดีฆาตกรรม ต่อจากนี้จะเป็นพิสุจน์
หลักฐานอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

“ไม่ต้องหาตัวคนร้ายก็ได้ทั้งนั้นหรือ”

“นั่นไม่ใช่ข้อพิสุจน์”

“มันก็ต้องพิสุจน์ให้กระจ่างสิว่าใครเป็นคนร้าย”

“เรื่องนั้นมันก็ต้องมีใครสักคนแหละที่เป็นคนร้าย เพราะนี่คือคดี
ฆาตกรรม”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เราต้องพิสุจน์ให้กระจ่างโดยการ
เจาะจงให้ได้ว่าใครเป็นคนร้าย”

“ถ้าอย่างนั้นก็กำหนดให้ใครสักคนที่จำเพาะเจาะจงเป็นคนร้ายไปเลย
เพราะฉันไม่คิดว่าใครบางคนที่ไม่จำเพาะเจาะจงจะเป็นคนร้าย”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เช่น เราต้องพิสุจน์ให้ได้ว่าคุณกระต่าย
มีนาคมเป็นคนร้ายหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้ทำ! เชื้อฉันเถอะ! ฉันเป็นผู้บริสุทธิ์นะ”

“ก็บอกไปแล้วไงว่าแค่ยกตัวอย่าง...”

“ทำไมเธอพยายามจะยัดเยียดให้คุณกระต่ายมีนาคมเป็นคนร้ายล่ะ”
นัยน์ตาของช่างทำหมวกฉายแววคมปลาบ “ทำแบบนั้นแล้วมีผลประโยชน์
อะไรแอบแฝงหรือเปล่า”

¹² Quod Erat Demonstrandum แปลว่า ซึ่งต้องพิสุจน์

“ไม่มีผลประโยชน์อะไรสักหน่อย”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” บิลเสริม

“ยังไปก็เถอะ หลักฐานก็อยู่ตรงนี่แล้ว อีกไม่นานก็เจอคนร้าย”

“หลักฐานที่เธอว่านะ หมายถึงอะไรหรือ” กระจ่ายมีนาคมเห็นว่า
ท่าความสะอาดลงบนรอยมือที่เกิดจากคราบน้ำมัน ก่อนเช็ดด้วยผ้าขี้ริ้ว
จนสะอาดเรียบ

“นี่นายกำลังทำบ้าอะไรอยู่นะ!” อลิซกรีดร้อง

“ก็ทำความสะอาดแผ่นหลังให้ฮัมปตี้ ดัมปตี้ไง”

“หมายความว่ายังไง ทำไมนายต้องทำแบบนี้ด้วย”

“แผ่นหลังเปื้อนน้ำมันเต็มไปหมด ไม่ว่าใครก็รู้สึกไม่สบายตัวทั้งนั้น
แหละ”

“แต่เขาตายแล้วไม่ใช่หรือไง”

“ใครตาย”

“ฮัมปตี้ ดัมปตี้ไงล่ะ”

“เอ๊ะ! ทำไมเขาถึงตายล่ะ”

“ถูกฆาตกรรม”

“คดีฆาตกรรม! แย่แล้ว!”

“คุณกระจ่ายมีนาคมทำลายหลักฐานไปหมดแล้ว”

“การพิสูจน์ข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้หลักฐานอีกต่อไป”
ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบพูด

“ยังจำเป็นอยู่ดี คนร้ายก็ยังระบุดังไม่ได้เลย”

“เมื่อไหร่เธอเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือว่า คนร้ายคือกระจ่ายมีนาคม”

บิลเอ่ย

“ก็บอกไปแล้วไงละว่านั่นคือการยกตัวอย่าง...แต่จะว่าไปพฤติกรรม
ของคุณกระจ่ายมีนาคมก็ออกจะแปลกอยู่ ถึงได้ตั้งใจทำลายหลักฐาน
แบบนี้”

“กระต่ายมีนาคมไม่ใช่คนร้ายหรอก” ช่างทำหมวกลงความเห็น
“เพราะเขามีพยานที่อยู่”

“แน่ใจ”

“อ้อ ตอนฮัมปตี ดัมปตีถูกฆ่า ฉันกับกระต่ายมีนาคมกำลังจัดงาน
เลี้ยงน้ำชาด้วยกันอยู่”

“ฉันไม่ยกักรู้มาก่อน ว่าพวกนายมีเวลาที่ไม่จัดงานเลี้ยงน้ำชาด้วยกัน
ด้วย”

“แล้วเธอมีพยานที่อยู่หรือเปล่า”

“ฉัน”

“อ้อ ถ้าเธอสงสัยในตัวกระต่ายมีนาคมได้ คนอื่นก็ต้องสงสัยใน
ตัวเธอได้ ถึงจะยุติธรรม”

“ฉันไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องลงมือฆ่าฮัมปตี ดัมปตีนี่”

“เธอมีเรื่องไม่ลงรอยกับฮัมปตี ดัมปตีใช่ไหมล่ะ”

“ฉันจะไปมีเรื่องไม่ลงรอยกับเขาได้อย่างไร ฉันแค่ถามฮัมปตี ดัมปตี
เกี่ยวกับบทกวีเท่านั้นเอง แล้วจู่ๆ เขาก็อารมณ์ไม่ดีขึ้นมา ทำท่าหยาบคาย
ใส่ฉัน เรื่องราวก็มีแค่นั้นเอง”

“เพราะเธอถูกเขาทำกิริยาไม่ดีใส่ ก็เลยโกรธแค้นยังไงล่ะ หรือไม่ใช่อ”

“ไม่ใช่”

“งั้นเธอมีพยานที่อยู่หรือเปล่า”

“มีสิ ฉันอยู่กับบิลตลอดเวลา...”

“จะว่าไปแล้วก็แปลกอยู่เหมือนกัน” บิลพูด

“นี่นายนึกอะไรออกอย่างนั้นหรือเจ้ากิ้งก่า” ช่างทำหมวกสวมองเพี้ยน

ถาม

“อ้อ ใช่แล้ว”

“อา งั้นก็รีบบอกมาสิ ตอนนั้นฉันกับนาย...”

“อลิซรู้แล้ว”

เอ๊ะ! นี่พวกเขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน

“รู้อะไรหรือ”

“รู้ว่าฮัมปตี้ ดัมปตี้ร่วงลงมาจากกำแพง”

เรื่องนั้นเองหรือกระอะ!

“พูดจริงหรือเปล่าว่า ‘ร่วงลงมาจากกำแพง’ นะ” ช่างทำหมวกถาม
ย่าให้มันใจ

บิลพยักหน้าหงิก

“นั่นเป็นข้อมูลที่คนร้ายเท่านั้นถึงจะรู้ไม่ใช่หรือ เธอว่าจริงไหม อลิซ”

“ไม่จริงหรือ เป็นฮัมปตี้ ดัมปตี้ต่างหาก”

“นั่นสิ ฮัมปตี้ ดัมปตี้ต่างหากล่ะ”

“เอาเป็นว่าเรื่องนี้เราให้ฮัมปตี้ ดัมปตี้ตัดสติใจกระโดดลงจากกำแพง
ก็แล้วกัน”

“ฉันถึงได้ถามยังงี้ล่ะว่า เหตุใดเธอถึงได้ล่วงรู้วิฆาตกรรมฮัมปตี้
ดัมปตี้”

“ใครๆ ก็รู้เรื่องนั้นไม่ใช่หรือ”

“ฮัมปตี้ ดัมปตี้เพิ่งถูกสังหารวันนี้ จึงเป็นไปได้ที่ข้อมูลจะแพร่
กระจายรวดเร็วขนาดนั้น”

“อย่างไรเสีย ฮัมปตี้ ดัมปตี้ก็เป็นอย่างนั้นอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ”

“เป็นอย่างนั้นอยู่ตลอด”

“ก็ตัดสติใจให้ร่างแตกสลายโดยการร่วงหล่นจากกำแพงยังงี้ล่ะ”

“หมายความว่ายังงี้กัน”

“ปกติแล้วเขาก็ตกลงจากกำแพงจนร่างกายแตกเป็นเสี่ยงแบบนี้
แล้วเข้ารับใช้ของพระราชากับม้าต่างก็แตกตื่นกันยกใหญ่...”

“เธอหมายความว่ายังงี้ ที่ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นปกตินะ หรือเธอกำลัง
พูดถึงฮัมปตี้ ดัมปตี้อื่น”

“ฮัมปตี้ ดัมปตี้อื่น” อลิซครุ่นคิด “ไม่ใช่หรือ ฮัมปตี้ ดัมปตี้มีแค่

คนเดียวนี่ละ”

“ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่เธอพูดก็ไม่ใช่ความจริง เพราะเขาเพิ่งเสียชีวิตวันนี้เอง”

“ฉันความทรงจำของนายอาจมีปัญหาอะไรสักอย่าง”

“ฉันสรุปได้แล้ว เธอมีความทรงจำตอนลงมือฆ่าเขาใช่ไหม”

“อย่ามากล่าวหากันพล่อยๆ นะ”

“ทำไมถึงกล้าพูดได้เต็มปากขนาดนั้น”

“ก็ฉันไม่ได้ฆ่าใคร ฉันยอมกล้าพูดได้เต็มปาก”

“แล้วเธอมีข้อพิสูจน์คำพูดของเธอหรือเปล่า”

“บิล เราสองคนก็อยู่ด้วยกันตลอดไม่ใช่หรือ”

บิลถลอกตาไปมา “เราอยู่ด้วยกันก็จริง แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเราอยู่ด้วยกันตลอดหรือเปล่า”

“นี่นายกำลังจะพูดอะไร”

“ฉันมีเรื่องให้ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา ระหว่างนั้นฉันก็ไม่มีเวลาจะใส่ใจมองเธอหรอก...”

“ก่อนหน้านั้นฉันก็คุยกับนายตลอด ถึงฉันจะแอบแวนหายไป นายก็น่าจะเอะใจอยู่แล้วนี่”

บิลเริ่มครุ่นคิดพลางส่งเสียงครางในลำคอ

“ฉันตรวจตราเสร็จแล้วละ” จู่ๆ ก็มีเสียงทะเลกลางปล่อง ไบหน้ายิ้ม มีเลนส์นัยโผล่มากลางอากาศ

“ลำบากแยะเลยนะแมวเซสเซอร์คิง” ช่างทำหมวกสวมองเพี้ยนเอ่ย

“ตรวจตราอะไรหรือ” อลิซถาม

“ก็ตรวจสอบดูว่ามีพยานผู้เห็นเหตุการณ์หรือเปล่าล่ะสิ” กระต่ายมีนาคมอธิบาย

การตรวจสอบของแมวเซสเซอร์จะไม่มีปัญหาอะไรตามมาแน่หรือดินแดนแห่งนี้ยังไม่มีคนที่สมประกอบเลยสักคน

“เพราะที่นี้เป็นสวนของพระราชินี ฮัมปตี ดัมปตีจึงได้รับอนุญาตเป็น

กรณีพิเศษให้ขึ้นไปนั่งบนกำแพงได้”

“แล้วทำไมต้องขึ้นไปนั่งบนกำแพงด้วยล่ะ”

“เธอก็น่าจะรู้ว่า ฮัมปตี้ ดัมปตี้คงไม่อาจนั่งได้อย่างสบายใจเท่าไรหากขึ้นไปนั่งบนหัวเธอหรือนั่งบนตัวกริฟฟอน¹³ นะ”

“แมวเซสเชียร์คุงก็พูดเฉไปเรื่อย”

“พระราชินีมอบหมายให้ดัชเชส¹⁴ ดูแลรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว”

“ถ้าอย่างนั้นดัชเชสก็เป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์นะสิ”

“ดัชเชสไม่จำเป็นต้องเสด็จมาที่นี่ด้วยตัวเองหรอก ตอนนี่แค่เรื่องดูแลลูกก็ลำบากจะแย่”

“คงไม่ใช่ทารกจริงๆ กระจมั่ง” อลิซเปรย

“ฮู” ช่างทำหมวกสวมองเพี้ยน กระต่ายมีนาคม บิล รวมถึงแมวเซสเชียร์ต่างยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก

“พูดถึงเรื่องนั้นไม่ได้หรือ”

“มันเป็นความสุขของดัชเชส ไม่ต้องบอกก็น่าจะรู้” ช่างทำหมวกพูด
“แล้วแมวเซสเชียร์คุงเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์หรือเปล่า”

“คนที่รับคำสั่งดัชเชสมาลาดตระเวนสวนแห่งนี้คือเจ้ากระต่ายขาว”

กระต่ายขาว! เอ้อ...ก็ดีแล้วละ เพราะถ้าเป็นเจ้านันก็ดูใช้การได้เมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ แถวนี่ ถึงจะพูดได้ไม่เต็มปากว่าฟังพาก็เถอะ

“แล้วกระต่ายขาวทำได้หรือเปล่าว่า วันเกิดเหตุมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

“วันเกิดเหตุที่ว่าหมายถึงวันนี้สินะ”

“ฉันไม่ได้ใช้คำอะไรผิดความหมายไปสักหน่อย!” ช่างทำหมวกเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

“อือ ฉันก็ว่านายไม่ได้ใช้คำผิดความหมายหรอก”

¹³ gryphon สัตว์ในตำนานกรีก ร่างกายท่อนบนเป็นนกอินทรี ครึ่งล่างเป็นสิงโต และมีหางเป็นงู

¹⁴ ภริยาของดยุก ในหมู่เกาะอังกฤษ ดัชเชสเป็นเพียงตำแหน่งที่ตั้งไว้เป็นเกียรติยศเท่านั้น ไม่มีอำนาจในทางปกครองเหมือนประเทศในทวีปยุโรป

“วันนี้เจ้ากระต่ายขาวมาลาดตระเวนไม่ทันเวลา”

“ทั้งที่เจ้าหมอนั้นแขวนนาฬิกาไว้ที่คอตลอดแท้ๆ ทำไมถึงไม่เคยรักษาเวลาได้เลยสักครั้ง”

“เราจำเป็นต้องตรวจสอบเรื่องนั้นด้วยไหม” แมวเชสเซียรียัมมีเลศนัยมันเผยให้เห็นร่างกายที่อนบนตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

“เอาไว้ตรวจสอบทีหลังก็ได้ ก่อนอื่นช่วยเล่าคำให้การของพยานผู้เห็นเหตุการณ์ให้ฟังหน่อยได้ไหม”

“คนที่จะพูดประโยคนั้นได้ต้องเป็นฉันเท่านั้น!” ช่างทำหมวกตะโกน “เรื่องนั้นเอาไว้ตรวจสอบทีหลังก็ได้ ก่อนอื่นช่วยเล่าคำให้การของพยานผู้เห็นเหตุการณ์ให้ฟังหน่อยสิ”

“ด้วยความที่กำแพงที่วางตั้งอยู่กลางสวน หากไม่เดินผ่านสวนเข้าไปไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่สามารถเข้าใกล้ฮัมปตี้ ดัมปตี้ได้ และตอนกระต่ายขาวเดินทางมาถึง ก็มีเพียงฮัมปตี้ ดัมปตี้เท่านั้นที่อยู่ในสวน”

“หมายความว่ายังไงที่ว่ากำแพงตั้งอยู่กลางสวน หากพูดถึงกำแพงย่อมเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ก่อล้อมกรอบอาณาเขตให้เป็นสัดส่วนไม่ใช่หรือ”

“เพราะไม่อยากให้ทางเดินเบื้อน ตอนฮัมปตี้ ดัมปตี้วิ่งลงมาหรือเปล่า” บิลเอ๋อ

“แล้วกระต่ายขาวทำยังไงบ้าง”

“หลังจากตรวจสอบข้างในจนแน่ชัด ก็ย้อนกลับมาตรงทางเข้าสวนแล้วเริ่มทำหน้าที่เฝ้ายาม”

“ทางเข้าสวน อยู่แค่ตรงนั้นที่เดียว”

“เขาอยู่แค่ตรงนั้นที่เดียว เพราะส่วนอื่นมีกำแพงล้อมเอาไว้ทั้งหมด ไม่มีใครเข้าไปข้างในได้”

“ฝั่งด้านนอกก็มีกำแพงอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย”

“เพราะกำแพงเป็นตัวกั้นแบ่งข้างนอกกับข้างในยังไงล่ะ”

“ไม่ใช่ว่าคนร้ายหายตัวไม่ให้ใครเห็น แล้วแอบเข้าไปข้างในหรอกนะ”

อลิซออกความเห็น

“หมายความว่ายังไง?”

“ยกตัวอย่างก็นายยังงั้นละ คุณแมวเซสเซียร์”

“ฉัน”

“ขอโทษที่ ใ้ว่าฉันกำลังสงสัยในตัวนายอยู่หรือกนะ แต่ถ้ามีใครที่
หายตัวได้เหมือนนายละก็...”

“เจ้านั้นไม่ใช่คนสักหน่อย” ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบพูด

“หากสัตว์ตัวไหนที่เป็นเหมือนนาย ก็แอบเข้าไปข้างในได้โดยที่ไม่มี
ใครรู้เห็นนะสิ”

“ไม่มีใครรู้เห็น ทำไมละ?”

“ไม่มีใครรู้เห็น ทำไมละ?”

บิลกับกระต่ายมีนาคมถามพร้อมกัน

“พวกสัตว์ไตร์จันดูดี” ช่างทำหมวกเอ่ย “ทั้งได้กลิ่น แถมดวงตาก็
ยังมองเห็นรังสีอินฟราเรด ไม่แปลกหรอกที่เจ้ากระต่ายขาวอาจรู้เห็นอะไร
บางอย่าง”

“ไม่ใช่ว่าเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรือกนะ บางครั้งดินแดนแห่งนี้ก็เชื่อมต่อกับ
สถานที่ที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องกันอย่างไม่เป็นมีขลุ่ย ไม่แน่ว่าอาจเกิด
เรื่องแบบนั้นก็ได้”

“นี่นายกำลังพูดถึงการบิดเบี้ยวของกาลอวกาศ¹⁵” แมวเซสเซียร์ถาม

“การบิดเบี้ยวของกาลอวกาศที่ว่าคือ”

“หากเราทำเครื่องหมายไว้ที่ปลายกระดาษสองฝั่ง พอปิดกระดาษ
แล้วเครื่องหมายนั้นจะประกบติดกันได้พอดี เหตุการณ์นี้ก็เหมือนกันนั่นละ
เมื่อเราปิดกาลอวกาศจนงอได้ แม้สถานที่นั้นอยู่ห่างกันแสนไกลก็สามารถ
เชื่อมบรรจบกันได้”

¹⁵ space warp ในช่วงทศวรรษ 1940 นักวิทยาศาสตร์ใช้คำนี้อธิบายการบิดเบี้ยวของ
กาลอวกาศ (space-time warp) ซึ่งเชื่อว่าทำให้วัตถุเช่นยานเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไป
ยังอีกจุดหนึ่งด้วยความเร็วเหนือแสงได้

“นั่นก็เป็นอย่างที่นายว่า”

“แต่ถ้ากาลอวาศเกิดโค้งงอขึ้นมา สรรพสิ่งที่อยู่รายรอบก็พลอยคดงอบิดเบี้ยวไปด้วย จึงเป็นไปได้ที่จะไม่มีใครไม่รู้สักผิดสังเกตเลย”

“โอ้อ เป็นอย่างนั้นเองหรือ”

“เธอนี้ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับเขาเลยจริงๆ” บิลพูด

“ฉันยังมีอีกเรื่อง” อลิซเอ่ยต่อ “แถวนี้ น่าจะมีคนที่ลอบไปมาบนท้องฟ้าได้อยู่ไม่น้อย”

“ที่นี่มีกฎหมายห้ามบินโดยรอบบริเวณสวนของพระราชินี น่านฟ้าบริเวณนี้มีการสอดส่องควบคุมเป็นพิเศษ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่อาจบินผ่านท้องฟ้าเข้ามาใกล้แถวนี้ได้” แมวเซสเซียร์อธิบาย

“จริงหรือ ฉันจะไม่อยากเชื่อเลย”

จู่ๆ เสียงป็นดังกึกก้อง

นกน้อยตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมาบริเวณที่พวกอลิซยืนอยู่

หยดเลือดปริมาณมหาศาลสาดกระเซ็นทุกครั้งที่มีมันพยายามดิ้นรนกระพือปีกพื้พื้เพื่อเอาชีวิตรอด ย่อมร่างพวกอลิซแดงฉาน

และแล้วเจ้านกน้อยก็แน่นิ่งไม่ไหวติงในทันใด จากท้องถึงแผ่นหลังเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ กล้ามเนื้อยังคงกระตุกเป็นครั้งคราว

“เห็นไหม คราวนี้เชื่อฉันหรือยังล่ะ” ซ่างทำหมวกสวมองพื้นเพื่อนพูด

“โหดเหี้ยมเหลือเกิน”

“ไม่หรอก ฉันว่ายิ่งแมนทีเดียว”

“ที่ว่าโหดเหี้ยมนะ ฉันไม่ได้หมายถึงฝีมือการยิงปืน”

“อยู่ดีๆ ก็พูดนอกเรื่อง จะให้ฉันตอบอะไรได้ล่ะ” ซ่างทำหมวกยกไหล่ “ยังงี้ก็เถอะ ตอนนี้ก็ช่วยทำความเข้าใจสักหน่อยว่า ไม่มีใครเข้าใกล้ฮัมบีตีดั้มบีตีได้ ยิ่งกว่านั้นกระต่ายตัวเองก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติ แบบนี้มันหมายความว่ายังไงกัน มีใครรู้ไหม”

“นี่นายกำลังจะบอกว่า คุณกระต่ายขาวเป็นผู้ต้องสงสัยหมายเลข 1”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ล่ะ”

“แต่ไม่ว่าจะยังไง ฉันก็ยังมั่นใจว่าคุณกระต่ายขาวมีโอกาสลงมือฆาตกรรม”

“ฉันกำลังตรวจสอบเรื่องนั้นอยู่” แมวเซสเซียร์กล่าว “วินาทีที่ฮัมปตี้ดัมบี้ตีร่วงหล่นลงมา เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว โพละ! เวลานั้นเหล่าทหารไฟเดินผ่านหน้าสวนที่ฮัมปตี้ดัมบี้ตีอยู่พอดี พวกเขาถูกเรียกมาเตรียมความพร้อมก่อนเล่นโครเกต¹⁶ และเสียวินาทีที่เสียงตกระแทกพื้นดังขึ้นเหล่าทหารไฟเห็นกระต่ายขาวที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าสวน แต่น่าเสียดายที่มีกำแพงล้อมสวนอยู่ จึงไม่มีใครเห็นเหตุการณ์ด้านใน”

“พูดอีกอย่างว่า บุคคลใดก็ตามที่ได้เข้าไปในสวนก่อนหน้าและออกจากสวนหลังจากเหตุการณ์นั้น มีความเป็นไปได้สูงที่บุคคลนั้นจะเป็นคนร้าย” อลิซสรุป

“ฉันไม่มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องนั้น” ซ่างท่าหมวกสติไม่สมประกอบลงความเห็น “ถ้ากระต่ายขาวเห็นใครบางคนป้วนเปี้ยนอยู่แถวนั้นละก็พูดได้เลยว่าคดีนี้คลี่คลายแล้ว”

“อย่างนั้นหรือ แล้วถ้าบุคคลผู้นั้นไม่ยอมรับล่ะ”

“แม้คนผู้นั้นไม่ยอมรับสารภาพ แต่ด้วยหลักฐานแวดล้อม เราย่อมระบุได้ว่าคนผู้นั้นเป็นคนร้าย อย่างน้อยบุคคลนั้นก็ไม่มีโอกาสรอดพ้นการพิจารณาคดีไปได้”

“แล้วใครเป็นผู้พิพากษา”

“พระราชินีกระมัง หรือถ้าจำไม่ผิดก็น่าจะเป็นพระราชินี แต่ด้วยความที่ทุกอย่างต้องทำตามพระบัญชาของพระราชินี ไม่ว่าจะผลออกมาจะเป็นอย่างไร ทุกอย่างก็ไม่ต่างกัน”

“หากเป็นพระราชินี หลักฐานแค่นั้นก็อาจเอาผิดได้เลยนะ”

“ตกลงว่ากระต่ายขาวเห็นใครบ้างหรือเปล่า หรือเขาไม่เห็นใครเลย”

¹⁶ croquet การละเล่นที่ต้องตีลูกผ่านวงเหล็กที่ปักไว้บนสนามหญ้า

บิลถาม

“ถ้าคุณกระต่ายขาวไม่เห็นใครเลยจริงๆ คดีนี้ก็จะเป็นการฆาตกรรมในห้องปิดตายรูปแบบหนึ่ง”

“ถ้าเจ้ากระต่ายขาวไม่เห็นใครจริงๆ นะ” แมวเชสเชียร์หาว่า “แต่มันไม่ได้เป็นเรื่องยุ่งยากซับซ้อนอะไร ทำไมนะหรือ ก็เพราะเจ้ากระต่ายขาวเป็นคนที่ให้การว่ามีคนเข้าไปในสวนน่ะสิ และบุคคลนั้นก็หลบหนีออกจากสถานที่เกิดเหตุก่อนที่ข้ารับใช้ของพระราชากับฝูงม้าจะมาถึง”

“ถ้าฉันเราฟังธงไม่ได้ว่า คนนั้นเป็นคนร้ายจริงหรือเปล่า”

“ใช่แล้วละ”

“แล้วคนนั้นเป็นบุคคลที่คุณกระต่ายขาวรู้จักหรือเปล่า”

แมวเชสเชียร์จ้องอลิซ “น่าจะเป็นอย่างนั้น มิหนำซ้ำพวกเราทุกคนต่างรู้จักบุคคลนั้นเป็นอย่างดี”

“ฉันเองก็รู้จักหรือ ฉันไม่ได้รู้จักใครมากมายขนาดนั้นหรอกนะ”

“เป็นบุคคลที่เธอรู้จักแน่นอน”

“แล้วคนนั้นเป็นใครกันล่ะ บอกมาสิ”

“อยากรู้ถึงขนาดนั้นเลย”

“ใช่ เพราะช่างทำหมวกที่อยู่ตรงนั้นกำลังสงสัยในตัวฉัน ฉันเลยอยากให้ตัวเองหลุดพ้นข้อครหาเร็วๆ”

“อย่าหาว่าฉันเอาแต่จ้องจับผิดเธออย่างไม่เป็นธรรมล่ะ ไม่เห็นแปลกตรงไหนที่ฉันจะสงสัยเธอที่มีข้อมูลอยู่ในมือ ข้อมูลที่มีเพียงคนร้ายเท่านั้นที่รู้ล่ะ”

“นายกำลังเข้าใจฉันผิด ทั้งที่ข้อมูลที่มีแต่คนร้ายเท่านั้นที่รู้อะไรนั้นฉันไม่รู้เลยแม้แต่อย่างเดียว”

“ตกลงว่าบุคคลนั้นเป็นใครหรือ” บิลถามด้วยสีหน้าอดรันทนไม่ไหว

“ฉันจะพูดแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ตั้งใจฟังให้ดี” แมวเชสเชียร์พูด

“เอื่อยอะไรออกมาแต่ละอย่าง อย่างกับวลีเด็ดที่กำลังเป็นที่นิยมใน

ช่วงนี้อย่างนั้นแหละ” อลิซกล่าว

“เธอไงล่ะ อลิซ”

“เอ๊ะ!” อลิซอ้าปากค้าง

“กระต่ายขาวให้การว่า ‘หลังจากเกิดเสียงฮัมปตี ดัมปตีร่วงกระแทกพื้น อลิซก็วิ่งหนีออกมาจากสวน’ ยังไงล่ะ”

4

อารีกับอิโมริต่างจ้องหน้ากันและกัน ไม่มีใครยอมบรีปากพูดอะไร อยู่คู่หูหนึ่ง

“เอ่อ...” ผู้ที่เปล่งเสียงออกมาเป็นคนแรกคืออารี “ตอนนี้ฉันซักจะกลัวจนขนหัวลุกแล้วสิ”

“ประสาทของฉันตื่นตัวใช้ได้เลยละ” อิโมริพูด “ตกใจแทบแยกที่โลกใบนี้ยังมีอะไรที่สูดยอดแบบนี้อยู่อีก”

“นายหมายความว่ายังไง เอ่อ สาเหตุที่ทำให้นายตกใจเป็นสาเหตุเดียวกันกับที่ทำให้ฉันตกใจใช่ไหม”

“ทำไมเธอต้องเอาวลีฮิตดาศตวรรษนั้นมาพูดด้วยล่ะ”

“ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเข้าใจผิดของตัวเอง หรือเป็นอาการพลั้งปากพูดสิ่งที่ตัวเองกำลังครุ่นคิดอยู่ในหัวโดยไม่ยั้งคิด สงสัยสมองของฉันปั่นเพื่อนไปแล้วแน่ๆ”

“นี่เธอคิดว่า คำตอบของเธอมันบังเอิญพ้องกับรหัสผ่านอย่างนั้นหรือ”

“ฉันว่ามันต้องเป็นรหัสผ่านแน่นอน”

“ฉันเองก็พูดแบบนั้น”

“ที่นายพูดมาหมายความว่า...ไม่ได้ ฉันพูดไม่ออกหรอก”

“ทำไมถึงพูดไม่ออกล่ะ ฉันไม่เห็นเข้าใจเหตุผลของเธอเลย”

“ก็...เรื่องนี้มันออกจะแปลกเกินไปหน่อย ไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย”

“เรื่องทฤษฎีเอาไว้คิดทีหลัง เพราะถ้าเราไม่วิเคราะห์ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างแรก สมมติฐานใดๆ คงไม่เกิด เธอเองก็น่าจะรู้นี้ ทฤษฎีสัมพันธ์ภาพเกิดจากปรากฏการณ์ที่ไม่อาจอธิบายได้ว่า ความเร็วของแสงคงที่อยู่ค่าหนึ่งเสมอ ไม่ว่าแสงจะอยู่ภายใต้สภาพการณ์แบบใด”

“แต่ฉันพูดออกไปไม่ได้หรอก ถ้าเกิดพูดออกไปแล้วนายต้องหัวเราะเยาะหาว่าฉันบ้าแน่ๆ”

“ฉันฉันเป็นคนพูดเองก็ได้ ในสถานการณ์แบบนี้มันแค่พูดอ้อมไปอ้อมมาก็คงหาข้อสรุปไม่ได้กันพอดี” อิมริจจึงลึกลงไปในดวงตาของอาริ “พวกเราเพิ่งเข้าไปในดินแดนมหัศจรรย์มา ตอนที่เราอยู่ในนั้นฉันซื้อบิลส่วนเธอซื้ออลิซ”

อาริถึงกับร้องเสียงหลง

ผู้คนรอบข้างหันมามองทั้งสอง

“นี่ อยู่ดีๆ ร้องเสียงดังแบบนี้ทำไม เดียวพวกเขาาก็คิดไปว่า ฉันทำอะไรมิติมีร้ายเธอเข้า”

“ก็ฉันตกใจนี่” อาริพูด

“เธอยังจำภาพเหตุการณ์ส่วนใหญ่ออกใช่ไหม”

“อ้อ แต่ฉันว่าสิ่งที่ตัวเองเห็นน่าจะเป็นความคิดเพื่อฝันอุปาทานไปเอง อ๊ะ! ไม่แน่ว่าเรื่องที่นายเพิ่งพูดเมื่อกี้ แท้จริงแล้วอาจเป็นภาพหลอนของฉันก็ได้”

“ถ้าหวาดระแวงไปหมดจนถึงขั้นนั้นละก็ เธอไม่มีทางเชื่อความคิดของตัวเองได้หรอก”

“สถานการณ์ตอนนี้ใครจะไปเชื่อความรู้สึกนึกคิดของตัวเองได้ลง”

“ฉันว่าเธอในโลกใบนั้นเป็นคนตรงไปตรงมาใช้ได้”

“พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง นี่เป็นเทคนิคการสะกดจิตหรือว่าอะไร”

“เทคนิคการสะกดจิตที่เหน็บกันแล้ว”

“ความหมายของฉันคือตัวนายนั่นแหละ ที่ทำให้ฉันฝันประหลาด”

“เปล่านะ ฉันไม่เคยทำอย่างนั้นสักหน่อย”

“ฉันสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันหมายความว่ายังไงกัน ทำไมนายถึงรู้
เนื้อหาความฝันของฉันได้ล่ะ”

“เพราะทั้งฉันและเธอต่างก็มีประสบการณ์ร่วมกันนะสิ”

“ความฝันของคนสองคนเชื่อมต่อกันได้ด้วยหรือ เรื่องแบบนี้จะเกิด
ขึ้นได้ยังไงกัน”

“ฉันไม่รู้สาเหตุหรอก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าความฝันของคนสองคนเชื่อมต่อกัน
เฉยๆ”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันว่าสภาพจิตของฉันคงจะเริ่มจะวิปลาสไปแล้วแน่นอน”

“ตามความหมายกว้างๆ ก็คงเป็นอย่างเธอว่า”

“ว่าแล้วเชียว...”

“แต่ฉันว่าเธอไม่ต้องวิตกกังวลมากนักหรอก ลองตั้งสมมติฐานดูว่า
ตอนนี้เกิดเหตุการณ์เชิงภววิสัย และเมื่อใดที่เกิดความย้อนแย้ง ค่อยตั้ง
ข้อสงสัยสภาพจิตใจของตนเองก็ได้”

“เหตุการณ์เชิงภววิสัยคืออะไรหรือ”

“การตั้งสมมติฐานว่าแดนมหัศจรรย์นั้นมีอยู่จริงอย่างไรล่ะ”

“ฉันว่า ตอนนี้ฉันชักเป็นห่วงภาวะสมองของนายมากกว่าสมองของ
ตัวเองแล้วละ”

“เธอรู้จักมีดโกนอ็อกแคม¹⁷ ไหม”

“มีดโกนหนวดของบริษัทต่างประเทศหรือ”

“มันคือหลักการที่ว่า คนเราไม่ควรตั้งสมมติฐานที่ไม่จำเป็นขึ้นมา
ต่างหากล่ะ ฉันหมายความว่า คนเราควรเลือกใช้ทฤษฎีที่เรียบง่ายที่สุด

¹⁷ Ockham's Razor หลักปรัชญาวิทยาศาสตร์ที่เสนอโดยวิลเลียมแห่งอ็อกแคม เขา
กล่าวว่า “สรรพสิ่งไม่ควรถูกขยายให้ซับซ้อนเกินความจำเป็น (entities should not be
multiplied unnecessary)” กล่าวคือ หากมีทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถอธิบาย
ปรากฏการณ์ต่างๆ ได้เท่ากันแล้ว จงเลือกทฤษฎีที่ซับซ้อนน้อยที่สุด

ซึ่งสามารถอธิบายทุกสรรพสิ่งได้”

“สิ่งที่เรียบง่ายที่สุดย่อมถูกต้องเสมอหรือ”

“ไม่ใช่ มันหมายความว่า การนำเสนอมติฐานอันซับซ้อนมาใช้ทั้งที่ไม่จำเป็น นับว่าเป็นการใช้ความคิดไปโดยเปล่าประโยชน์”

“ไม่เห็นต่างกันตรงไหน”

“ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เรากำลังมาค้นหานิยามแบบเจาะลึกหรือกระทั่งสิ่งที่ฉันอยากพูดคือ คิดเสียว่าดินแดนมหัศจรรย์นั้นมีอยู่จริง จะได้นำคำอธิบายได้ชัดเจนขึ้น”

“ถ้าโลกนั้นมีอยู่จริงๆ แล้วมันจะไปอยู่ตรงไหนล่ะ ได้ดิน ก้นบึ้งแห่งท้องทะเล หรืออยู่บนดาวเคราะห์ดวงอื่น”

“แล้วเธอก็คิดว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน”

“ใต้ผืนพิภพแน่นอน ก็...ฉันกลับคล้ายคลึงกับตัวเองตกลงไปในรูอะไรสักอย่าง แล้วก็ไปโผล่ในดินแดนนั้น”

“บางทีพื้นที่ใต้ผืนพิภพไม่ได้มีที่ว่างมากมายถึงขนาดนั้นหรือกระทั่งมีหน้าซ้าโลกใบนั้นยังมีแสงอาทิตย์ส่องอีกต่างหาก”

“งั้นก็น่าจะเป็นก้นบึ้งมหาสมุทร”

“ถึงจะเป็นก้นบึ้งมหาสมุทร ปัญหาก็คงไม่ต่างกับพื้นที่ใต้ผืนพิภพ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเป็นดาวเคราะห์ดวงอื่นแน่นอน”

“ประเด็นนี้มีความเป็นไปได้มากที่สุด แต่ก็ยังอธิบายไม่ได้อยู่ดีว่าทำไมพวกเราถึงเคลื่อนย้ายไปมาระหว่างที่นี้กับที่นั่นได้”

“เราเคลื่อนย้ายไปมาจริงหรือ ระหว่างที่เราหลับ คิดไปคิดมา พวกเราก็เหมือนคนเป็นโรคหลับแล้วเดินละเมอเข้าไปทุกที”

“ไม่ใช่โรคหลับเดินละเมอธรรมดาๆ แน่ แต่พวกเราคล้ายร่าง”

“ไม่ใช่เพราะนอนละเมอแล้วลุกขึ้นมาทำอะไรไม่รู้เนื้อรู้ตัวหรือหรือนายแค่คิดมากไปเองเท่านั้นละน่า”

“นี่เธอกำลังจะบอกว่า เราแอบออกจากบ้านระหว่างหลับ เจอหน้า

กันที่ไหนสักแห่ง แล้วมายื่นคุยกันเรื่องความฝันอย่างนั้นหรือ”

“ตอนนี้ก็คิดไปในทางนั้นได้อย่างเดียวนี่”

“ถ้าเกิดเราสองคนเป็นแบบนี้จริง ต้องมีใครสักคนเห็นเข้าตั้งนานแล้ว และตอนนี้พวกเราคงกำลังเข้ารับการบำบัดอยู่”

“ฉันเราสองคนลักลอบออกมาตอนกลางคืนได้ยังไง”

“มันไม่ใช่ความฝันธรรมดาแน่นอน จะต้องมีคนที่เป็นเหมือนกับพวกเรา เชื่อมโยงสองโลกเข้าด้วยกันได้”

“หมายความว่ายังไง”

“โลกใบนี้มีฉัน...อิโมริ เคยดำรงอยู่ ส่วนโลกอีกฟากหนึ่งมีเจ้ากิ้งก่าบิล ดำรงอยู่ แล้วสองคนนี้ก็เชื่อมต่อกัน ผังโลกแห่งความฝันซ้อนทับกับ ผังของโลกแห่งความเป็นจริง”

“ท้ายที่สุดแล้วก็สรุปว่าเป็นความฝัน ที่พูดมามันไม่น่าใช่ความฝัน ไม่ใช่หรือไง”

“เนื่องจากสุขภาพจิตเป็นปัญหาที่เราให้ความสำคัญที่สุด เราจึงมองว่ามันเป็นความฝัน นั่นเป็นวิธีที่รวดเร็วที่สุด”

“ถ้าอย่างนั้นเรากำลังพยายามทำแบบนี้กันใช่ไหม”

“จะว่าแบบนี้ก็ได้ แต่ขึ้นปล่อยให้สถานการณ์ดำเนินเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ เธออีกคนบนโลกใบนั้นคงหนีไม่พ้นต้องเผชิญเคราะห์ร้าย”

“นี่นายพูดเรื่องอะไรกัน”

“ก็ใครต่อใครต่างคิดว่าอลิซเป็นฆาตกรที่ลงมือฆ่าฮัมป์ตี ดัมป์ตี ینگังละ”

“นั่นสินะ แต่เรื่องนั้นเป็นสิ่งที่ช่างทำหมวกสติไม่สมประกอบกับ กระต่ายมีนาคมพากันคิดเองเออเองต่างหาก”

“แต่พวกเขาเป็นหลักฐานนะ”

“หลักฐานที่ว่า หมายถึงคำพูดไร้สาระของกระต่ายขาวจันลี”

“ไม่ว่ากระต่ายขาวจะพยายามพูดอะไรบนโลกใบนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นหลักฐาน ทว่าบนโลกใบนั้นถือว่าเป็นคำให้การของพยานที่หนักแน่นใช้ได้”

เซียวละ”

“นายกำลังจะบอกว่าอลิซอาจถูกจับกุม”

“เป็นไปได้อย่างเดียว”

“ถึงยังไงมันก็แค่เรื่องราวในฝันเท่านั้นละนะ”

“เธอทำใจยอมรับได้โดยไม่ติดใจสงสัยเลยหรือ หากทำที่สุดแล้ว เธอถูกจำคุกตลอดชีวิต ถูกกักขังอยู่ในเรือนจำ นั่นเท่ากับว่าเธอกำลังจะสูญเสียชีวิตอีกครั้งหนึ่งไปเลย”

“ชีวิตอีกครั้ง แค่นั้นจากความฝันทุกอย่างก็จบแล้ว”

“ฉันเองก็เคยคิดเหมือนเธอจนกระทั่งเมื่อครึ่งปีก่อน แต่พอฉันเริ่มอะใจว่า ทำไมตัวเองถึงได้ฝันเห็นแต่เหตุการณ์เดิมซ้ำๆ เลยตัดสินใจจุดบันทึกความฝันดู”

“ฉันก็เพิ่งเริ่มจดตั้งแต่วันนี้เอง”

“ฝึกให้เป็นนิสัยได้ยิ่งดี เพราะคนเรามักหลงลืมเนื้อหาที่ตัวเองฝันแทบจะในทันทีที่ตื่น เว้นแต่ความฝันที่กระทบความรู้สึกจนติดตรึงอยู่ในหัวใจ บันทึกความฝันคอยบอกข้อมูลอันเหลือเชื่อให้ฉันได้รู้เสมอเลยละ”

“เช่นเรื่องอะไร”

“เรื่องที่ฉันฝันเห็นดินแดนมหัศจรรย์นั้นทุกวันมาตลอดครึ่งปีที่ผ่านมา”

“บ้าไปแล้ว...แต่จะว่าไป ฉันเองก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน”

“แล้วเธอจำได้หรือเปล่าว่า เริ่มฝันเกี่ยวกับดินแดนนั้นมาตั้งแต่เมื่อไร”

อาริส่ายหน้า “บางทีรู้สึกว่ามีมานานี่เอง แต่บางทีก็รู้สึกเหมือนเคยฝันเมื่อหลายปีที่แล้ว”

“นั่นฉันจะลองเปลี่ยนคำถามดู” อิมริพูด “เธอจำได้หรือเปล่าว่า นอกจากดินแดนมหัศจรรย์แล้ว ยังฝันเห็นอะไรอย่างอื่นอีก”

“จำได้สิ”

“เช่นความฝันแบบไหน”

“ความฝันแบบไหน...เอ๊ะ!”

“ตกลงว่าเธอฝันเห็นอะไร”

“จู่ๆ มาถามแบบนี้ ใครจะคิดออก”

“แต่ตอนนี้เธอคิดความฝันเกี่ยวกับแดนมหัศจรรย์ออกทันทีนี่”

“เพราะฉันเพิ่งฝันถึงยังไงล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า ถ้าปล่อยให้เวลาผ่านไปอีกสักหน่อย เธอจะนึกความฝันอื่นๆ ได้เอง อย่างนั้นใช่ไหม”

“ใช่ ไม่เห็นแปลกตรงไหน”

“งั้นฉันจะรอจนกว่าเธอจะนึกออก เธอลองนึกดูแล้วกัน” อิมิรี

ปิดปากสนิท

อาริหลับตาลง สูดลมหายใจลึกๆ

หากปล่อยให้ความรู้สึกสบายๆ ไม่เร่งรีบ เธอคงนึกอะไรออกแน่นอน

3 นาทีผ่านไป

อาริมุ่นหัวคิ้ว

อิมิรีไม่ยอมเฉลยอะไร

อีก 1 นาทีผ่านไป

อาริค่อยๆ ลืมตาขึ้น

อิมิริมองอาริอย่างมีเลศนัย

“อะไรล่ะ”

“นึกออกแล้วใช่ไหม”

“ลืมไปแล้ว นายเองก็เคยพูดไม่ใช่หรือว่า เรื่องแบบนี้มันเกิดกันได้”

“ที่บอกว่าคุณลืมไปแล้ว หมายความว่าเธอนึกความฝันตั้งแต่เกิดจนถึงตอนนี้ไม่ออกสักเรื่องเลยหรือ”

“ฉันยังไม่ได้บอกว่าคุณไม่ออกแม้แต่เรื่องเดียวสักหน่อย”

“งั้นสิ่งที่เธอคิดออกคืออะไร”

“...ดินแดนมหัศจรรย์...” อาริตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“อะไรนะ”

อาริธอนหายใจ “ใช่ จนถึงตอนนี้ฉันเอาแต่ฝันอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น”

“คำพูดของฉันอาจฟังดูไม่น่าเชื่อถือสักเท่าไร แต่ถ้านับจากวันนี้ไป เธอได้ลงมือบันทึกความฝันทุกวันละก็ เธอจะค่อยๆ เชื่อกันไปที่ละนิดเอง”

“หมายความว่านายจะฝันเห็นฉันถูกจองจำอยู่ในคุกทุกคืนหนึ่งหรือ”

“ใช่เลย”

“อย่างนี้เอง แบบนี้ความฝันที่เราฝันถึงก็คงไม่ใช่ความฝันประเภทที่เราตั้งหน้าตั้งตารอทุกคืนสินะ”

“ใช่แล้ว เราถึงต้องหาวิธีหลีกเลี่ยงมันให้ได้ยังไงล่ะ”

“แต่ฉันก็จดจำความฝันได้ไม่ชัดเจนขนาดนั้น ปล่อยให้ไว้ก็อาจจะดีกว่า การต้องโทษจำคุกในชีวิตรจริงสินะ”

“ฉันว่าเรือนจำของญี่ปุ่นปฏิบัติต่อผู้ต้องขังดีกว่าตะแลงแกงในดินแดนมหัศจรรย์เยอะเลย”

“ไม่ว่าจะกรณีไหนก็ไม่ก่อปัญหาให้ฉันในชีวิตรจริงหรอกน่า”

“อืม” อิมริจ้องหน้าอาริไม่วางตา

“หน้าฉันมีอะไรติดอยู่หรือไง”

“ฉันกำลังลำบากใจ ไม่รู้ว่าควรพูดดีหรือเปล่า”

“หรือว่ามี紗ทรายติดฟันฉัน”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันกำลังคะเนความแรงของการเต้นของหัวใจเธออยู่นะ”

“แค่มองจากภายนอก นายก็รู้แล้วว่าหัวใจคนอื่นเต้นแรงแค่ไหนหรือ”

“อาจจะรู้ก็ได้ แต่คงเป็นไปได้ยาก”

“แบบนี้ไม่ว่านายจะคาดคะเนยังไงก็เสียแรงเปล่า”

“ก็จริงอย่างเธอว่า จังหวะของถามตรงๆ เลยก็แล้วกัน หัวใจของเธอแข็งแรงดีหรือเปล่า”

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ฉันไม่เคยเทียบหัวใจของฉันกับของคนอื่นนี่”

“เข้าใจละ ฉันไม่ควรจะลังเลกับอะไรต่อไปอีกแล้ว เพราะฉันรู้แล้วว่า

อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดในการสำรวจที่ผ่านมา”

“สำรวจ สำรวจเรื่องอะไรกัน”

“สำรวจโลก เปรียบเทียบทั้งสองฝั่ง ทั้งโลกฝั่งนี้และแดนมหัศจรรย์ แล้วฉันก็ได้รู้ถึงความเกี่ยวข้องระหว่างโลกสองใบมากขึ้นทีละน้อย”

“ถ้าใครได้ฟังแค่สิ่งที่นายพูดออกมาเมื่อสักครู่ก็ ทุกคนคงพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า นายควรไปหาหมอที่โรงพยาบาลดีกว่า”

“ทำไมล่ะ”

“คนปกติทั่วไปมักคิดว่า มันเป็นแค่ความคิดเพื่อเจ้าของตัวเองยังไงล่ะ”

“เธอเองก็คิดว่า มันเป็นความคิดเพื่อเจ้าของตัวเธอเองหรือ”

“เปล่าเลย เพราะมีอีกคนหนึ่งที่มีประสบการณ์เหมือนกับฉันอยู่ตรงหน้านี้ยังไงล่ะ แล้วตัวตนของนายก็ไม่ใช่ความคิดเลอะเทอะของฉันแน่นอน”

“ฉันก็เหมือนกัน เพราะมีอีกคนที่ประสบพบเจอเหตุการณ์เดียวกัน ฉันถึงได้เชื่อว่า เหตุการณ์ที่ฉันประสบมาไม่ใช่แค่ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง”

“เราสองคนเพิ่งรู้ว่า พวกเราเป็นคนประเภทเดียวกันก็เมื่อครู่นี้เองใช่ไหม”

“ไม่ ไม่ใช่หรอก มีคนที่เหมือนเราอีกคนหนึ่ง”

“ว่าไงนะ” อารีเบิกตากว้าง “ทำไมนายไม่บอกฉันให้เร็วกว่านี้หน่อยเล่า”

“เพราะก่อนอื่น ฉันอยากตรวจสอบให้แน่ใจว่า เธอคือออลิซตัวจริงหรือเปล่าล่ะ”

“แล้วอีกคนที่ว่าเป็นใครกัน คนที่นายบอกว่าเป็นเหมือนพวกเราอีกคนนะ”

“คุณโอจิ”

“เฮ้!”

“คุณโอจิจเองก็เป็นบุคคลที่อาศัยอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์เหมือนกัน”

“แต่เมื่อคุณนายบอกฉันว่า คุณโอจิเป็นแค่คนรู้จักหน้าค่าตาผิวเผินของนายไม่ใช่หรือ”

“ใช่แล้ว เขาเป็นแค่คนรู้จักหน้าค่าตาผิวเผินเท่านั้น ไม่ได้มีสายสัมพันธ์ฉันเพื่อนลึกซึ้งอะไรเป็นพิเศษหรอก” อิมริเอ่ยต่อ “ฉันบังเอิญไปไต่ยีนเขาพูดคุยอยู่กับใครบางคนเข้า เขาบอกว่าช่วงนี้ชอบผันแปลงๆ”

“ผันเกี่ยวกับดินแดนมหัศจรรย์”

อิมริพยักหน้า “ที่แรกฉันก็ไม่ได้ตั้งใจจะสนใจอะไรขนาดนั้น แต่ไม่รู้ทำไมคำพูดของเขากลับยังติดอยู่ในใจ คงเพราะสิ่งที่ฉันรู้ดีตรงไปตรงกับเนื้อหาในฝันของเขาทั้งกระบี่”

“นายไม่คิดหรือว่า นั่นอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้”

“ฉันเคยพยายามคิดไปในแง่ที่เหมือนกัน แต่คำพูดของเขาทำให้ฉันคิดไม่ตก เลยตัดสินใจลงมือบันทึกความฝันเพราะเรื่องนี้”

“เพราะแบบนี้นายถึงได้แน่ใจสินะ”

“โลกที่ฉันเห็นในฝันมีอยู่จริง”

“แล้วนายก็เล่าเรื่องนี้ให้คุณโอจิฟังใช่ไหม”

“ตอนแรกฉันรู้สึกอึดอัดมากเลย กลัวว่าเขาอาจรังเกียจฉันก็ได้”

“ไม่เห็นแปลก เพราะขนาดตัวฉันเองยังรู้สึกอึดอัด”

“ฉันเลยยื่นข้อเสนอว่า ถ้าหลับฝันครั้งต่อไป เดี่ยวฉันจะเดินเข้ามาบอกเนื้อหาในฝันให้นายฟังเอง ถ้าเราสามารถยืนยันเนื้อหาในฝันได้ตรงกันในโลกแห่งความเป็นจริงไปนี้ มันจะเป็นหลักฐานชั้นดีที่ช่วยยืนยันเรื่องนี้ได้”

“ขอเดาว่าการทดลองของนายประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี”

“สำเร็จจนน่าตกใจเลยละ ทว่ายิ่งความจริงกระจ่างขึ้นเท่าไร ความสนใจ ใฝ่รู้ในฐานะนักวิจัยก็ยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น เพราะไม่รู้ว่าจะทำที่สุดแล้วปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นด้วยทฤษฎีใดกันแน่”

“แล้วนายหาข้อสรุปได้หรือยัง”

“ยังเลย แต่สุดท้ายแล้วก็สามารถตั้งสมมติฐานได้”

“สมมติฐานแบบไหน”

“มันยังไม่สมบูรณ์ดี ฉันว่ายังไม่ถึงขั้นบอกคนอื่นได้”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ถึงมันจะยังไม่สมบูรณ์ แต่ก็ดีกว่าเราไม่รู้ข้อมูลอะไรเลยไม่ใช่หรือ”

“ก็ได้อ” อิมริเลียริมฝีปาก “ฉันขอเรียกสิ่งที่คุณเรากำลังเผชิญกันอยู่นี้ว่าเหตุการณ์อวตาร”

“อวตารคืออะไร”

“คือการแบ่งภาคหรือกลายร่างของเทพที่ปรากฏในปกรณ์มฮินดู กล่าวคือเนื้อหาตลอดทั้งเรื่องกล่าวถึงเพียงเรื่องเทพที่ต้องแบ่งภาคแปลงกายลงมาเกิดบนโลกมนุษย์เพียงช่วงระยะเวลาหนึ่ง เช่น พระศากยมุนี¹⁸ ในศาสนาฮินดูก็นับว่าเป็นร่างอวตารหนึ่งของพระวิษณุ และหากร่างอวตารของพวกเขาดำรงอยู่ในโลกแห่งจินตนาการที่เรียกว่า ‘ดินแดนมหัศจรรย์’ เหมือนกันกับปกรณ์มฮินดูล่ะ จะเป็นอย่างไร”

“คงไม่ต่างกับตัวตนในโลกออนไลน์ หรือไม่ก็คาแร็กเตอร์ในเกมออนไลน์ ถึงไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง แต่ก็ดำรงอยู่เพื่อสะท้อนแง่มุมตัวตนของเราไม่รู้จบ”

“ฉันเป็นคนไม่เล่นทวิตเตอร์หรือพวกเกมออนไลน์ ก็เลยไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้เท่าไร แต่หากเธอเข้าใจการเปรียบเทียบของฉัน เพียงเท่านั้นก็ใช้ได้แล้วละ”

“แล้วใครเป็นคนสร้างโลกแห่งจินตนาการขึ้นมา”

“ไม่รู้สิ ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่า ใครบางคนได้สร้างโลกแห่งจินตนาการขึ้นมาตั้งแต่แรกหรือเปล่า”

“แบบนี้ก็เท่ากับว่าโลกแห่งจินตนาการเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติงั้นสิ”

“ฉันพันธงไม่ได้อยู่ดีว่าใช่หรือไม่ใช่”

¹⁸ 釈迦 (พระศากยมุนี) พระนามพระพุทธเจ้าผู้มีเชื้อสายศากยวงศ์

แนะนำนักเขียน

โคบายาชิ ยาสุมิ

เกิดที่เมืองเกียวโต สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโอซาก้า ในปี ค.ศ. 1987 เป็นนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นและแนวลึกลับของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนปริศนาแห่งญี่ปุ่น ชมรมนักเขียน SF นักเขียนอวกาศและสมาคมอิเล็กทรอนิกส์ข้อมูลและการสื่อสารของญี่ปุ่น เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่โอซาก้า เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน ค.ศ. 2020 อายุ 58 ปี รางวัลที่เคยได้รับ

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

ชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

ชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

แนะนำนักแปล

สุริยวงวรวิมล สิริวิวัฒน์กุล

เริ่มอาชีพนักแปลจากการแปลการ์ตูนญี่ปุ่น จากนั้นจึงเขียนมาทดสอบงานแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวนจากแดนอาทิตย์อุทัยขณะจำเรียนอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก่อนย้ายไปพำนักที่ญี่ปุ่น หาความรู้เพิ่มเติมครูใหญ่ ก่อนจะเบนเข็มไปเรียน American Literature กระทั่งสำเร็จการศึกษาจาก Department for Continuing Education ของ University of Oxford ปัจจุบันยึดอาชีพนักแปลเป็นหลัก อีกตัวหนึ่งที่ช่วยให้นวนิยายญี่ปุ่นออกสู่สายตาผู้อ่านชาวไทยให้มากขึ้น และมีโอกาสแปลเรื่องแรกเมื่อครั้งเป็นนิสิตอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานแปลที่ผ่านมา เช่น

ผลงานของ Akagawa Jiro (มายาฆาตกรรม, รักซ่อนเงา, รอยฆาตกรรม, สวรรค์ตรูกลงแห่ง ตอน รวมคดีปริศนากับคู่หูต่างชั่ว, สวรรค์ตรูกลงแห่ง ตอน คฤหาสน์ต้องสาป)

ผลงานของ Higashino Keigo (เจตนาเลือด, พระอาทิตย์เที่ยงคืน)

ผลงานของ Otsu Ichi (ปืนกับซ็อกโกแลต)

ฆ่าอลิซ

アリス殺し

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
สุริยงวรรณดี สิริวิวัฒน์กุล แปล

ALICE GOROSHI

Copyright © 2013 Yasumi Kobayashi

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

ISBN 978-616-14-0579-3

โคบายาชิ, ยาสุมิ.

ฆ่าอลิซ.-- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2567.

336 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรรณดี สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN : 978-616-14-0579-3

เจ้าสำนักไต้ฟูกู

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวระระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

รุจี บุญมาลิก

ทินภาส พาหะนิษฐ์

ภูสุรี ภูมภัฏ

Yoko Tanji ยูพา แจ่มสุข

ณัฐนพิน โอทองคำ

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุนิทร บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

ซีรีส์ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x เรื่องลึกลับ”

เป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนเลือดสาดที่ได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิกระดับโลก เช่น “อติชผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดอช” “ปีเตอร์แพน” และ “เดอะนัทแครกเกอร์” ถัดคิดด้วยส่วนผสมชั่วคราวข้าม นั่นคือความโหดอมหิตของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเดือดนคม การสืบสวนหักมุมระหว่างโลกความฝันกับโลกจริง เพื่อค้นหา “ตัวตนที่แท้จริง” ในจักรวาลพันลึกของซีรีส์ ที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

รางวัลชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

และรางวัลชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

เล่ม 1 ฆ่าอลิส

เล่ม 2 ฆ่าคลารา

เล่ม 3 ฆ่าโดโรธี

เล่ม 4 ฆ่าทิงเกอร์เบลล์

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

@ : @daifukupublishing

จะทำอย่างไรหากฝันว่าตาย แล้วจะต้องตายจริง...???

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ที่คุริซุงาวะ อาริ เริ่มฝันถึง “ดินแดนมหัศจรรย์”

เมื่อคืนเธอฝันว่า ฮัมปตี ตัมปตีตกจากกำแพงเปลือกหอยทะเลเยียด ต่อมาพบว่ารุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยฉายา “เจ้าไข” ตกตึกเสียชีวิตอย่างปริศนา จากนั้นไม่นานก็เกิดการตายที่ไม่ชอบมาพากลอยู่หลายศพ รวมทั้งสิ่งมีชีวิต

ใน “ดินแดนมหัศจรรย์” และผู้คนรอบตัวอาริอย่างต่อเนื่อง

เธอเริ่มเห็นเงื่อนงำ แต่ไม่ว่าจะสืบเสาะแค่ไหนก็มีแต่ปิดด้าน

ใน “ดินแดนมหัศจรรย์” แห่งความฝัน อลิซมักจะอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุการณ์

ที่มีการตายสยดสยองอยู่เสมอๆ เธอจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยเพียงหนึ่งเดียว

ของช่างทำหมวก เพราะฉะนั้นเธอต้องไล่ล่าฆาตกรตัวจริงให้ได้

ถ้าเธออยากรอดจากการถูกล้างตัดคอ!

นวนิยายสืบสวนสอบสวนเลือดสาดแสนจะบ้าคลั่งเล่มนี้

อัดแน่นไปด้วยความลึกลับ แฟนตาซี

และการหักมุมที่ทำให้เสียวสันหลังวาบ

“ฆ่าอลิซ” ชนะเลิศอันดับ 1 Bungeisho Taishou

Keibundo Bookstore ปี 2014 ในหมวดวรรณกรรม

ด้วยยอดขายมากที่สุดในปีญี่ปุ่น มียอดขายของซีรีส์ซึ่งประกอบด้วย

“ฆ่าอลิซ” “ฆ่าคลารา” “ฆ่าโตโรวี” และ “ฆ่าทิงเกอร์เบลล์”

รวมกว่า 500,000 เล่มทั่วโลก!

SN0082 นิยายสืบสวน

359.-

